รายงานการวิจัย

สภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

Raising Practice and Some Economic Important Characteristics of Native Pigs in Khlong Hoi Khong District, Songkhla Province

ชื่อผู้วิจัย

น.สพ.รัญจวน อิสรรักษ์

ผศ.ดร.ครวญ บัวคีรี

ดร.ปิยะนันท์ นวลหนูปล้อง

รายงานวิจัยฉบับนี้ได้รับเงินอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณกองทุนวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2566

ชื่องานวิจัย สภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

ผู้วิจัย รัญจวน อิสรรักษ์ ครวญ บัวคีรี และ ปิยะนันท์ นวลหนูปล้อง

คณะ เทคโนโลยีการเกษตร

ปี 2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา โดยใช้วิธีการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงกลุ่มเกษตรกรเลี้ยงสุกรพื้นเมืองอำเภอคลองหอยโข่ง จำนวน 8 ราย ใช้แบบสอบถามแบบมีโครงสร้างและการสัมภาษณ์เชิงลึก เก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนตุลาคมถึงธันวาคม พ.ศ. 2566 และวิเคราะห์ผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต และค่าร้อยละ ผลการสำรวจด้านสภาพสังคมและเศรษฐกิจพบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 60 ปี (ร้อยละ 50) การศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา (ร้อยละ 75) โดยประกอบอาชีพการเกษตรเป็นหลัก (ร้อยละ 87.5) แรงงานที่ใช้เลี้ยงสุกร 1-2 คน (ร้อยละ 100) มีประสบการณ์เลี้ยงสุกรไม่เกิน 20 ปี (ร้อยละ 100) และมีค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไม่เกิน 500 บาท/ปี (ร้อยละ 37.5) ด้านสภาพการเลี้ยงพบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เลี้ยงแม่พันธุ์สุกรพื้นเมืองจำนวน 3-10 ตัว (ร้อยละ 62.5) เลี้ยงพ่อพันธุ์ไม่เกิน 2 ตัว (ร้อยละ 62.5) เหตุผลที่เลี้ยงเพราะได้รับการส่งเสริมจากหน่วยราชการและเพื่อสร้างรายได้เพิ่ม (ร้อยละ 37.5) โดยเลี้ยงแบบปล่อยขังคอก (ร้อยละ 87.5) ซึ่งเกษตรกรมีการคัดเลือกลักษณะดีไว้ทำพันธุ์ (ร้อยละ 87.5) และใช้การผสมกันเองตามธรรมชาติ (ร้อยละ 100) ส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้อาหารข้นในการเลี้ยง (ร้อยละ 75.0) มีการถ่ายพยาธิเป็นครั้งคราว (ร้อยละ 62.5) และเมื่อพบสุกรป่วยก็จะซื้อยามารักษาเอง (ร้อยละ 50) โดยจะจำหน่ายสุกรโตเต็มวัย (ร้อยละ 100) ให้กับคนทั่วไปในชุมชน (ร้อยละ 87.5) ซึ่งจะมาซื้อถึงฟาร์มที่เลี้ยง (ร้อยละ 100) โดยดูจากขนาดตัวเป็นหลัก (ร้อยละ 87.5) และจะขายได้ในราคาตัวละไม่ต่ำกว่า 1,000 บาท (ร้อยละ 75) โดยสุกรพื้นเมืองจะโตเต็มวัยที่อายุ 8 เดือน มีน้ำหนักตัวเฉลี่ย 11.62 กิโลกรัม และมีจำนวนเต้านม 5- 6 คู่ โดยค่าโลหิตวิทยาชนิด PCV และปริมาณเม็ดเลือดแดง (RBC) เท่ากับ 40.20±3.70 เปอร์เซ็นต์ และ 7.78±1.12 $x10^6$ cell/mm^3 ตามลำดับ ปริมาณเม็ดเลือดขาว (WBC) เท่ากับ 21.57±6.88$x10^3$ cell/mm^3 และในส่วนของค่าเกล็ดเลือด (Platelet) เท่ากับ 484.80±184.31 $x10^3$ cell/mm^3

คำสำคัญ : สุกรพื้นเมือง สภาพการเลี้ยงดู ลักษณะทางเศรษฐกิจ คลองหอยโข่ง

Research Title Raising Practice and Some Economic Important Characteristics of Native Pigs in Khlong Hoi Khong District, Songkhla Province

Researcher Runjuan Itsararuk, Kruan Buakeeree and Piyanan Nualhnuplong

Faculty Faculty of Agricultural Technology

Year 2024

Abstract

The objectives of this research were to study the raising practice and some economic important characteristics of native pigs in Khlong Hoi Khong District, Songkhla Province**.** Using a specific method of determining samples A total of 8 that is Khlong Hoi Khong District of native pigs raised famers. Structured questionnaires and in-depth interviews were used to gather data. Data were collected between October and December June 2024. and statistically analyzed with Arithmetic means and percentages. The results of socio-economic conditions showed that the study most farmers of aged prefer to more than 60 years (50%), having primary school (7 5 %). Most farmers were agriculture (87.5%), labor to raising buffaloes was 1-2 persons (100%), the native pigs raising experienced not exceeding 20 years and cost of raising native pigs not exceeding 500 baht/year (37.5%). The results of rearing conditions showed that most of farmers raise native pig had 3-10 sows (62.5%) and not exceeding 2 boars (62.5%). The reason for raising them is because they received promotion from government agencies and to additional income (37.5%). Most of the farmers raise them in pens all the time (58.33%). The native pig best characteristic was selected by farmers (87.5%) and used natural mating in their herds (100%). Most farmers did not use concentrated feed in raising them (75%). The Pig's health program got their self (50%) and gave occasionally treatment parasite (62.5%). Adult pigs will be sold (100%) to the general public in the community (87.5%), which will be bought at the farm that raises them (100%) mainly based on body size (87.5%) and will be sold at a price of not less than 1,000 baht each (75%). Native pigs reach sexual maturity at 8 months of age**,** had average body weight of 11.62 kg and number of breasts: 5- 6 pairs. Hematology in native pig showed that PCV and red blood cell count (RBC) of 40.20±3.70 percentage and 7.78±1.12 $x10^6$ cell/mm^3 cell/mm3, respectively. White blood cell count (WBC) of 21.57±6.88$x10^3$ cell/mm^3 and platelet of 484.80±184.31 $x10^3$ cell/mm^3.

Keyword: Native pigs, Raising Practice, Economic Characteristics, Khlong Hoi Khong

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณเกษตรกรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง อำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ทุกคน ที่ได้ให้ข้อมูลในงานวิจับครั้งนี้ รวมถึงการให้ใช้สุกรพื้นเมืองของฟาร์มในการตรวเช็คลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการ รวมถึงการเจาะเลือดสุกร นอกจากนี้ ขอขอบคุณปศุสัตว์อำเภอคลองหอยโข่ง กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และชาวบ้านอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ทุกคน ที่ให้ความช่วยเหลือในการลงพื้นที่และเก็บข้อมูลเสมอมาจนงานวิจัยสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

รัญจวน อิสรรักษ์ และคณะ
คณะเทคโนโลยีการเกษตร
2 พฤษภาคม 2567

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ข)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
สารบัญ	(ง)
สารบัญตาราง	(จ)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตการวิจัย	2
กรอบแนวคิดของโครงการวิจัย	3
บทที่ 2 ทฤษฎี	4
บทที่ 3 การทดลอง	11
บทที่ 4 ผลการทดลองละวิจารณ์ผล	13
ผลการทดลอง	13
วิจารณ์	
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	25
เอกสารอ้างอิง	27
ภาคผนวก	28
ประวัติผู้วิจัย	33

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 ลักษณะบางประการเปรียบเทียบระหว่างสุกรพันธุ์ยุโรปและพันธุ์พื้นเมือง	7
ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละด้านสภาพสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง	14
ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละด้านสภาพด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง	15
ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละด้านสภาพด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง (ต่อ)	16
ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละด้านสภาพการเลี้ยงสุกรของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง	17
ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละด้านสภาพการเลี้ยงสุกรของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง (ต่อ)	18
ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของวิธีการจำหน่ายและรายได้จากการจำหน่ายสุกรพื้นเมือง	19
ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของวิธีการจำหน่ายและรายได้จากการจำหน่ายสุกรพื้นเมือง (ต่อ)	20
ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของลักษณะภายนอกของสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกร	21
ตารางที่ 10 น้ำหนักตัวและสัดส่วนร่างกายของสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกร	22
ตารางที่ 11 ค่าโลหิตวิทยาและชีวเคมีในเลือดของกระบือที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกร	23

บทที่ 1
บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

“บ้าน ทุ่ง ป่า ควน และภูเขา” เป็นวิถีชีวิตของคนคลองหอยโข่ง (องค์การบริหารส่วนตำบลคลองหอยโข่ง, 2565) เนื่องจากอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา มีสภาพพื้นที่มีลักษณะเป็นเทือกเขาและภูเขาสูงที่ห้อมล้อมไปด้วยป่าดงดิบ มีที่ลาดเป็นเชิงเขาและเนินเขา รวมถึงแม่น้ำและลำคลองหลายสายด้วยกัน ซึ่งอำเภอคลองหอยโข่งอยู่ในเขตร้อนชื้นมี 2 ฤดู คือฤดูร้อนและฤดูฝน ประชากรส่วนใหญ่จึงประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรม คือ ทำสวนยางพารา ทำนา และทำสวนผลไม้ มีการเลี้ยงสัตว์ไว้เพื่อบริโภคในครัวเรือนหรือขายเพื่อเป็นรายได้เสริม มีจำนวนน้อยมากที่เลี้ยงเป็นอาชีพหลัก ดังนั้นสภาพการเลี้ยงสัตว์ยังคงสภาพการเลี้ยงแบบดั้งเดิม นอกจากนี้ คลองหอยโข่งยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้านไว้อย่างดี เช่น หนังตะลุง โนราห์ ตลอดจนประเพณีต่างๆ และที่สำคัญคืออำเภอคลองหอยโข่งมีที่ดินสงวนเอาไว้จำนวนหลายพันไร่จึงเหมาะกับการขยายพื้นที่ของหน่วยงานราชการ จึงเกิดหน่วยงานขึ้นหลายหน่วยงาน เช่น กองพลพัฒนาที่ 4 สถานีวิจัยของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ รวมถึงโครงการฟาร์มตัวอย่างฯ (องค์การบริหารส่วนตำบลคลองหอยโข่ง, 2565) ซึ่งหน่วยงานต่างๆ ดังกล่าวได้ดำเนินการอนุรักษ์และพัฒนาการเลี้ยงสัตว์ และส่งเสริมอาชีพการเลี้ยงสัตว์มาอย่างต่อเนื่อง

การเลี้ยงสุกรพื้นเมืองยังพบเห็นได้ในเขตอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา เนื่องจากได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานราชการ และในสภาพบ้านเรือนที่ห่างไกลชุมชนที่ซึ่งเกษตรกรประกอบอาชีพเกษตรกรรมที่มีผลพลอยได้หรือเศษเหลือทางการเกษตรและพืชผักตามธรรมชาติที่มนุษย์ไม่กินยังมีการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองเป็นอาชีพเสริม เป็นเพราะสุกรพื้นเมืองสามารถใช้อาหารคุณภาพต่ำได้ดี ทนทานต่อสภาพแวดล้อม และเลี้ยงลูกเก่ง (แสนศักดิ์, 2543) และสามารถใช้ประโยชน์จากอาหารที่มีเยื่อใยสูงได้ดีกว่าสุกรพันธุ์ต่างประเทศ (พงษ์ชาญ, 2556) นอกจากนี้ สุกรพื้นเมืองยังเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในชนบทห่างไกล (พงษ์ชาญ, 2545) และประเพณีของสังคมชนบทในบางพื้นที่ที่ไว้สำหรับเป็นของขวัญแลกเปลี่ยนในการแต่งงานหรืองานมงคลต่าง ๆ (กันยา และจันทร์พร, 2549) และประชาชนทั่วไปยังคงนิยมบริโภคเนื้อสุกรพื้นเมือง เนื่องจากเนื้อมีรสชาติพิเศษที่แตกต่างออกไปจากเนื้อสุกรสายพันธุ์ต่างประเทศ (กันยา และจันทร์พร, 2549; เทวิน, 2551) แต่อย่างไรก็ตาม การเลี้ยงสุกรพื้นเมืองยังคงลดลงไปเรื่อยๆ ซึ่งโอกาสที่สุกรพื้นเมืองจะสูญพันธุ์อาจเกิดได้ไม่ยากนัก เพราะมีจุดด้อยที่ไม่ตอบสนองต่ออาหารและการจัดการสมัยใหม่อยู่หลายด้าน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องทำการศึกษาสภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา โดยจำเป็นต้องศึกษาปัจจัยประกอบหลายด้านทั้งปัจจัยจากผู้เลี้ยง ที่เกี่ยวกับแหล่งที่อยู่ สภาพเลี้ยงดู การตลาด ปัญหาและอุปสรรคของการเลี้ยง รวมถึงปัจจัยจากตัวตัวสัตว์ทั้งในด้านลักษณะภายนอกที่สำคัญทางเศรษฐกิจ สมรรถนะการผลิตของแม่สุกร และค่าโลหิตวิทยาทั่วไป เพื่อใช้เป็นแนวทางปรับปรุงพัฒนา และส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากสุกรพื้นเมืองอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. ศึกษาถึงปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจ ปัจจัยด้านการเลี้ยงดู ปัญหาและอุปสรรคของการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

2. ศึกษาถึงลักษณะที่มีความสำคัญทางทางเศรษฐกิจ ลักษณะภายนอก และสมรรถนะการผลิตบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

3. ศึกษาถึงค่าทางโลหิตวิทยาทั่วไปของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงสถานการณ์การเลี้ยงและภาวะตลาดของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

2. มีข้อมูลพื้นฐานของลักษณะภายนอกและผลผลิตที่ความสำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

3. มีข้อมูลพื้นฐานของค่าโลหิตวิทยาทั่วไปของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลาเพื่อใช้ข้อมูลเปรียบเทียบกับข้อมูลสุกรในภาคอื่นๆ ของประเทศไทย

4. มีข้อมูลที่มีผลต่อปัจจัยที่มีผลต่อการคงอยู่ของการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง การพัฒนา และการส่งเสริมการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองได้อย่างยั่งยืน

ขอบเขตของงานวิจัย

การศึกษาสภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลานี้ ตอบสนองต่อ BCG Model ยุทธศาสตร์ที่ 1 : การสร้างความยั่งยืนของฐานทรัพยากร และความหลากหลายทางชีวภาพด้วยการจัดสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และใช้ประโยชน์ ในแผนงานที่ 1.1 อนุรักษ์ ฟื้นฟู และใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม (BCG – Biodiversity & Cultural Conservation and Utilization) มุ่งเน้นอนุรักษ์ ฟื้นฟู และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพให้อยู่ในสภาพที่อุดมสมบูรณ์เพื่อเป็นทุนการพัฒนาเศรษฐกิจและเพื่อการดำรงชีวิตที่มีคุณภาพ ในโปรแกรมที่ 1 การคุ้มครอง ป้องกัน อนุรักษ์ ฟื้นฟู และใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน การนำองค์ความรู้ เทคโนโลยี นวัตกรรม และวัฒนธรรมไปใช้สนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพในการคุ้มครอง ป้องกัน อนุรักษ์ ฟื้นฟูระบบนิเวศทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ ให้กลับมามีสภาพที่ใกล้เคียงกับสภาพเดิมมากที่สุด รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับทรัพยากรเพื่อลดการใช้ทรัพยากร แต่มีรายได้เพิ่มขึ้น โดยเป็นศึกษาถึงปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ สภาพการเลี้ยง การตลาด ปัญหาและอุปสรรคของผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง รวมถึงค่าโลหิตวิทยาและลักษณะภายนอกที่ความสำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุง การพัฒนา และการส่งเสริมอาชีพการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองให้เหมาะสมและยั่งยืน

กรอบแนวคิดของงานวิจัย

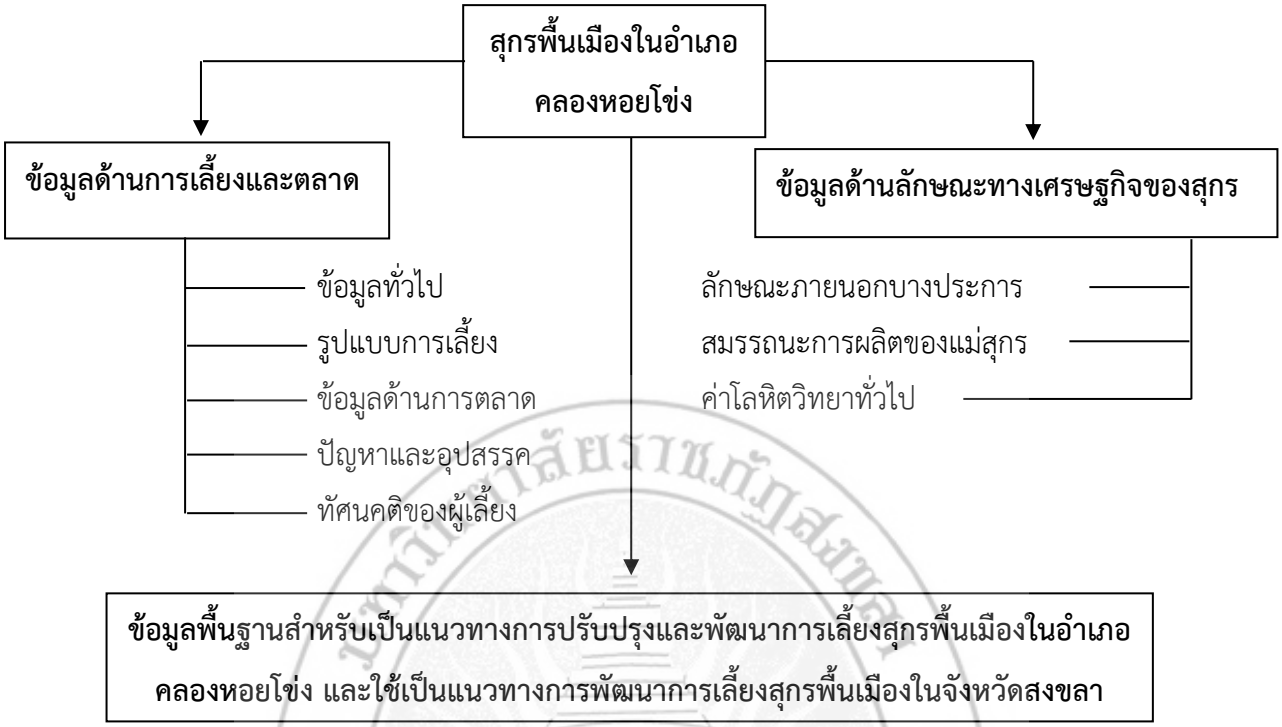

บทที่ 2
ทฤษฎี

จากหลักฐานทางประวัติศาสตร์พบว่าสุกรในโลกนี้มีบรรพบุรุษร่วมกัน โดยประมาณ 7,000 ปีก่อนคริสต์ศักราช ได้มีการนำสุกรป่ามาเลี้ยงในทางแถบเอเชียและส่วนต่างๆ ของโลก (Loon, 1992) สุกรที่นำมาเลี้ยงเป็นสุกรป่า 2 ชนิด ได้แก่ สุกรป่าสายพันธุ์ *Sus scrofa.* ที่เป็นต้นตระกูลของสุกรพันธุ์แถบยุโรป และสุกรป่าสายพันธุ์ *Sus vittatu.* ที่เป็นต้นตระกูลของสุกรพันธุ์แถบเอเชีย (Ensminger and Parker, 1997) ดังนั้นสุกรพื้นเมืองของประเทศไทยเป็นสุกรคนละสายพันธุ์ชนิดกันกับสุกรพันธุ์ในแถบยุโรป

ลักษณะโดยทั่วไปของสุกรพื้นเมือง คือ ส่วนใหญ่จะตัวสีดำ ท้องยาน หลังแอ่น (กรมปศุสัตว์, 2558: พงษ์ชาญ, 2545) ลำตัวอ้วนสั้น มีมันมาก โตช้า สะโพกเล็ก มีไขมันในซากมากกว่าเนื้อ (วรรณพร, 2561) ข้อดีของสุกรพื้นเมือง คือ ให้ลูกดก เลี้ยงลูกเก่ง สามารถปรับตัวได้ดีต่อสภาพภูมิอากาศที่ร้อนและความชื้นสูง (Rattanaronchart, 1994) สามารถใช้ประโยชน์จากอาหารที่มีคุณภาพต่ำได้ (พงษ์ชาญ, 2556) และมีความทนทานต่อโรคปากและเท้าเปื่อยและพยาธิภายใน (Serres, 1992; Rattanaronchart, 1994)

สุกรพื้นเมืองไทย

สุกรพื้นเมืองไทยมีคุณสมบัติที่ดีเด่นน่าหลายประการ เช่น สามารถใช้ประโยชน์จากอาหารที่มีเยื่อใยสูงได้ดีกว่าสุกรพันธุ์ตะวันตก มีขนาดตัวเล็กจึงต้องการอาหารเพื่อการดำรงชีพน้อย มีความทนทานต่อสภาพแวดล้อมที่แร้นแค้นได้ดี ถึงวัยเป็นหนุ่มเป็นสาวเร็ว (สืบพันธุ์ได้เร็ว) และอาจมีความสามารถในการต้านทานต่อโรคพยาธิต่างๆ ได้ดีกว่าสุกรพันธุ์ต่างประเทศ (พงษ์ชาญ, 2556) โดยกรมปศุสัตว์ (2558) ได้จำแนกสุกรพื้นเมืองไทยที่เลี้ยงตามท้องถิ่นต่างๆ ในประเทศตามลักษณะรูปร่างและสีไว้ดังนี้

1. สุกรพันธุ์ไหหลำ พบในภาคกลางและภาคใต้ของประเทศไทย และตามอำเภอเมืองของจังหวัดต่าง ๆ ที่มีคนจีนอาศัยอยู่ สุกรพันธุ์นี้มีสีขาวกับดำปนกัน ส่วนดำมีมากตอนไหล่ที่หลังและตอนท้าย ส่วนตอนล่างของลำตัวจะมีสีขาว จมูกยาวและแอ่นเล็กน้อย คางย้อยและไหลใหญ่ ลำตัวยาวปานกลาง ตะโพกเล็ก ขาและข้อเหนือกีบไม่ค่อยแข็งแรง สุกรพันธุ์นี้มีอัตราการเจริญเติบโตและการสืบพันธุ์ดีกว่าสุกรพันธุ์พื้นเมืองทั้งหมด แม่สุกรโตเต็มที่หนัก 100 - 120 กิโลกรัม

2. สุกรพันธุ์ควาย พบมากทางภาคเหนือและภาคกลางของประเทศไทย สีคล้ายกับสุกรพันธุ์ไหหลำ แต่ผิดกันที่ส่วนใหญ่ลำตัวมีสีดำ มีหูขนาดใหญ่ปรกเล็กน้อย มีรอยย่นตามลำตัว พุงย้อย หลังแอ่น สะโพกเล็ก มีขอบสีขาวเป็นวงแหวนรอบดวงตา เป็นสุกรที่มีขนาดใหญ่กว่าสุกรพื้นเมืองพันธุ์อื่น แม่สุกรโตเต็มที่น้ำหนัก 100 - 125 กิโลกรัม

3. สุกรพันธุ์ราดหรือพวง ทางภาคเหนือเรียกว่า หมูราด ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรียกว่า หมูพวง เลี้ยงตามภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคใต้ มีสีดำทั้งตัว หัวยาวและตรง ลำตัวสั้นเตี้ยเป็นรูปสี่เหลี่ยม หลังแอ่น ใบหูตั้งเล็ก ผิวหนังหยาบ กระดูกเรียบไม่โป่ง แต่โตช้า สุกรที่โตเต็มที่มีขนาดเพียง 80 – 90

กิโลกรัม ลักษณะของสุกรพวงคล้ายกับสุกร Chinese Taibu เนื่องจากมีผิวหนังหยาบย่น ทำให้ราคาขายของสุกรกลุ่มนี้จึงต่ำกว่าสุกรพื้นเมืองไทยพันธุ์อื่นๆ (ประสบ, 2531)

ความสำคัญของสุกรพื้นเมืองไทย

สุกรพื้นเมืองไทยถึงแม้จะไม่เหมาะสมต่อการผลิตเพื่อการค้าอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยประภาส และคณะ (2548) รายงานว่า สุกรพื้นเมืองไทยสามารถเพิ่มลักษณะด้านการเจริญเติบโตได้แต่ก็เป็นไปอย่างช้าๆ ประกอบกับข้อมูลด้านซากที่พบว่าไขมันค่อนข้างมากและมีเนื้อแดงต่ำ นอกจากนี้ Koh (1981) อ้างถึงใน จรัญ จันทลักขณา (2524) ได้เปรียบเทียบลักษณะของสุกรพื้นเมืองกับพันธุ์จากต่างประเทศที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบเดียวกัน ซึ่งพบว่าสุกรพื้นเมืองจะมีลักษณะต่างๆ ที่ไม่ดีเด่นเท่าสุกรพันธุ์ยุโรป อย่างไรก็ตาม สุกรพื้นเมืองมีความเหมาะสมต่อระบบการเลี้ยงสุกรแบบดั้งเดิมมากกว่าสุกรพันธุ์ผสม เนื่องเพราะมีความสามารถในการดำรงชีวิตและสืบพันธุ์ในสภาพการเลี้ยงดูที่แร้นแค้นได้ดีกว่า (พงษ์ชาญ, 2528; อมรรัตน์, 2537) สุกรพื้นเมืองไทยยังมีความเหมาะที่จะนำไปส่งเสริมให้เกษตรกรรายย่อยเลี้ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลี้ยงแบบอินทรีย์ที่เน้นการใช้อาหารที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นและมีราคาถูก เช่น พืชสวนหรือพืชไร่ที่เกษตรกรปลูก พืชพรรณตามธรรมชาติ เศษเหลือและผลพลอยได้จากการเกษตร เป็นต้น (พงษ์ชาญ, 2556) นอกจากนี้ เกศินี และคณะ (2562) ยังพบว่า การเลี้ยงสุกรขุนในระบบเกษตรธรรมชาติ สุกรไทยพื้นเมืองจะมีอัตราการแลกน้ำหนักและประสิทธิภาพการใช้อาหารดีกว่าลูกผสมยุโรปทางการค้า ซึ่งการเลี้ยงแบบอินทรีย์หรือเกษตรธรรมชาติจะทำให้ต้นทุนและผลผลิตมีราคาต่ำส่งผลให้หาตลาดได้ง่าย และเปิดโอกาสให้เกษตรกรผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์มีหนทางในการเลี้ยงสุกรเป็นอาชีพเสริมหรืออาชีพจริงได้ ซึ่งปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้การเลี้ยงสุกรพื้นเมืองเกิดขึ้นและมีการเลี้ยงอย่างยั่งยืนได้ ต้องเกิดจาก

1. ความชอบของชาวบ้าน ชาวบ้านที่เคยเลี้ยงสุกรพื้นเมืองมาแต่เดิมหรือไม่เคยเลี้ยงแต่กำลังคิดที่จะเลี้ยง จำเป็นต้องมีความชอบหรือความต้องการที่จะเลี้ยง เพราะหากชาวบ้านไม่มีความชอบในสุกรพื้นเมืองแล้วก็ยากที่จะประสบความสำเร็จได้ ซึ่ง พงษ์ชาญ (2545) ได้รายงานว่า สิ่งที่ชาวบ้านเห็นว่าสุกรพื้นเมืองดีกว่าสุกรพันธุ์ต่างประเทศ ได้แก่ เลี้ยงง่าย กินน้อย กินอาหารได้โดยไม่เลือก ไม่มีความยุ่งยากในการจัดการ มีความทนทานต่อสภาพแวดล้อมที่แร้นแค้น ไม่ค่อยป่วยเป็นโรค และสืบพันธุ์ได้เร็ว

2. การมีตลาดรองรับ วัตถุประสงค์ของการเลี้ยงสุกรของชาวบ้านคือเพื่อขายเอาเงิน ดังนั้นตลาดรองรับจึงนับว่ามีความสำคัญมากที่จะชักจูงให้ชาวบ้านเลี้ยงและทำให้สามารถเลี้ยงต่อเนื่องไปอย่างยั่งยืน โดยสุกรพื้นเมืองมีลักษณะซากที่แตกต่างจากสุกรพันธุ์ต่างประเทศที่เลี้ยงกันอยู่ในปัจจุบัน จึงมีโอกาสน้อยที่จะแข่งขันในตลาดสุกรเนื้อทั่วไปที่ผู้ซื้อนำเนื้อสุกรไปประกอบอาหารบริโภคประจำวัน อย่างไรก็ตาม สุกรพื้นเมืองก็มีตลาดเฉพาะของตัวเอง เนื่องจากเนื้อสุกรพื้นเมืองมีรสชาติพิเศษที่แตกต่างออกไปจากเนื้อสุกรสายพันธุ์ต่างประเทศ (กันยา และจันทร์พร, 2549; เทวิน, 2551) ซึ่งมีรสชาติดีถูกปากชาวบ้านและมีราคาถูกกว่าเนื้อสุกรพันธุ์ต่างประเทศ (ธีรพงษ์, 2523: พงษ์ชาญ, 2545) จึงมีผู้นิยมซื้อไปบริโภคในโอกาสพิเศษ เช่น การกินเลี้ยงในโอกาสต่างๆ และประชาชนในบางท้องถิ่นยังมีความเชื่อในการใช้สุกรสีดำในพิธีกรรมต่างๆ (จตุพร,

2551) รวมถึงประเพณีของสังคมชนบทในบางพื้นที่ที่ไว้เป็นของขวัญแลกเปลี่ยนในการแต่งงานหรืองานมงคลต่างๆ (กันยา และจันทร์พร, 2549) ดังนั้น จึงถือได้ว่าเป็นตลาดที่ดีและมั่นคงสำหรับสุกรพื้นเมือง

3. การมีแหล่งอาหารราคาถูก เนื่องจากสุกรพื้นเมืองมีความสามารถในการใช้อาหารที่มีเยื่อใยสูงได้ดี ซึ่งอาหารประเภทนี้ได้แก่ พืชผักพื้นบ้านต่างๆ พืชสวนไร่นาที่ปลูก หรือเศษเหลือของผลผลิตทางการเกษตร เช่น ต้นกล้วย ใบผักเถาถั่ว เปลือกผลไม้ เป็นต้น นอกจากนี้ ยังพบว่าสุกรพื้นเมืองยังสามารถใช้หัวมันสำปะหลังสดเป็นอาหารได้เป็นอย่างดี (พงษ์ชาญ, 2545) ดังนั้นในท้องถิ่นใดที่สามารถหาแหล่งอาหารต่างๆ เหล่านี้ได้โดยไม่ต้องซื้อหรือซื้อในราคาถูกก็จะเอื้อต่อการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองได้เป็นอย่างดี

จากการศึกษาของ พนิช (2545) ที่ได้ศึกษาถึงความหลากหลายทางพันธุกรรมของสุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย พบว่า ส่วนใหญ่เลี้ยงเพื่อขุนขายโดยมีแม่พันธุ์ 1–2 ตัว เมื่อคลอดลูกจะเลี้ยงลูกประมาณ 3 เดือนแล้วจึงขาย โดยหากซื้อเพื่อนำไปเลี้ยงต่อมักนิยมจะซื้อสุกรที่มีอายุประมาณ 2 เดือนหรือหย่านมแล้วใหม่ๆ หากซื้อเพื่อนำไปบริโภคมักนิยมซื้อสุกรที่มีอายุประมาณ 3 เดือน โดยผู้ซื้อจะเข้ามาติดต่อขอซื้อที่หมู่บ้านเอง และเกษตรกรเองก็นิยมขายในอายุนี้เพราะลูกสุกรมีขนาดตัวพอดีที่ผู้ซื้อจะนำไปบริโภคช่วงเทศกาลต่างๆ เช่น ปีใหม่ สงกรานต์ หรือบางแห่งใช้ในพิธีกรรม โดยส่วนมากจะเลี้ยงแบบขังสุกรพื้นเมืองขนาดใหญ่ไว้ในคอกและปล่อยลูกสุกรตัวเล็กเป็นอิสระ ยกเว้นในบางหมู่บ้านที่มีระเบียบเข้มงวดที่ไม่ให้ปล่อยลูกสุกร บางแห่งจะใช้เชือกผูกคอหรือไหลให้หลบร้อนใต้ต้นไม้ แต่ถ้ามีมากจะขังคอกโดยมักจะสร้างคอกใกล้บ้านหรือใต้ถุนยุ้งข้าว ส่วนวิธีการให้อาหารจะขึ้นกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยของแหล่งอาหารธรรมชาติและสภาวะเศรษฐกิจของผู้เลี้ยง ในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองชาวบ้านไม่เคยให้วัคซีนเพื่อป้องกันโรคใดๆ เลย เช่นเดียวกับการศึกษาของไกรสิทธิ และคณะ (2548) ที่พบว่ารูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในจังหวัดสกลนครและจังหวัดใกล้เคียงจะเลี้ยงเป็นอาชีพเสริมรายได้จากอาชีพหลัก การเลี้ยงส่วนใหญ่มีแม่พันธุ์ 1-3 ตัวต่อหนึ่งบ้าน เพื่อหวังผลิตลูกสุกรไว้จำหน่ายหรือเลี้ยงเป็นสุกรขุน เลี้ยงโดยปล่อยให้สุกรหากินตามไร่นา พื้นที่สาธารณะและให้อาหารตอนเย็นเล็กน้อยเพื่อให้สุกรกลับบ้าน หรือผูกขังคอก นอกจากนี้ ดำรง และคณะ (2553) ยังได้รายงานว่า เกษตรกรรายย่อยในจังหวัดบุรีรัมย์ที่ได้รับการพัฒนารูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงนั้นมีทัศนคติที่เห็นว่า สุกรพื้นเมืองเลี้ยงง่าย ลงทุนน้อย พันธุ์สุกรหาง่าย ไม่มีปัญหาตลาด เพราะมีการใช้เนื้อสุกรในประเพณีและงานบุญตลอดปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าสุกรพื้นเมืองยังมีความสำคัญต่อเกษตรกรชาวชนบทเป็นอย่างมาก โดยผู้เลี้ยงยังมีความพึงพอใจมากต่อสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยงง่าย ทนทานต่อภูมิอากาศและโรค และลงทุนต่ำเมื่อเทียบกับการเลี้ยงสุกรพันธุ์ต่างประเทศ

สมรรถนะการผลิตและสมรรถนะการสืบพันธุ์ในสุกรพื้นเมือง

เมื่อเปรียบเทียบการเจริญเติบโตระหว่างสุกรพื้นเมืองและสุกรพันธุ์โดยทั่วไป พบว่า สุกรพื้นเมืองจะมีลักษณะต่างๆ ได้แก่ จำนวนลูกต่อครอก น้ำหนักลูกแรกเกิด น้ำหนักหย่านม รวมถึงเปอร์เซ็นต์เนื้อจะต่ำกว่าสุกรพันธุ์ยุโรป อย่างไรก็ตาม สุกรพันธุ์ไหหลำมีผลผลิตต่างๆ ใกล้เคียงกับสุกรพันธุ์ยุโรป ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ลักษณะบางประการเปรียบเทียบระหว่างสุกรพันธุ์ยุโรปและพันธุ์พื้นเมือง

ลักษณะ	พันธุ์สุกร				
	ลาร์จไวท์	ดูรอค	ราด	ไหหลำ	ควาย
จำนวนลูก/ครอก (ตัว)	6.4	7.6	5.5	7.6	5.6
น้ำหนักลูกแรกเกิด/ตัว (กก.)	1.35	1.34	0.59	0.69	0.57
อัตราการรอด (%)	84	80	74	80	68
น้ำหนักหย่านม/ตัว (กก.)	11.47	11.25	5.89	7.67	6.68
เนื้อ (%)	45.7	44.8	32.4	40.6	41.3
ไขมัน (%)	37.8	37.8	50.0	39.4	3.5

ที่มา : Koh (1981) อ้างถึงใน จรัญ จันทลักขณา (2524)

จรัญ (2524) ได้รายงานว่าสุกรพื้นเมืองที่พบในภาคเหนือมักมีลักษณะคล้ายสุกรพันธุ์ราดและพันธุ์พวง ซึ่งโตเต็มที่หนักประมาณ 60-80 กิโลกรัม ให้ลูกเฉลี่ย 5.5 ตัวต่อครอก ซึ่ง ธีระและโชค (2523) รายงานว่าสุกรพื้นเมืองของชาวเขาเผ่าเหย้าและอาข่าในเขตจังหวัดเชียงรายมีลักษณะคล้ายพันธุ์ราด ลักษณะทางการสืบพันธุ์ที่เลี้ยงมีเต้านมเฉลี่ย 5.0 คู่ อายุเมื่อโตเต็มที่เฉลี่ย 5.8 เดือน ให้ลูกเฉลี่ย 7.1 ตัว/ครอก จำนวนลูกหย่านม 5.8 ตัว/ครอก น้ำหนักแรกคลอดเฉลี่ย 865 กรัม/ตัว และธีวัฒน์ (2541) ได้รายงานถึงสุกรพื้นเมืองในบ้านห้วยสิงห์ อำเภอทุ่งหัวช้าง จังหวัดลำพูน ว่ามีลักษณะคล้ายสุกรพันธุ์ควาย สุกรผสมได้ไวคือตัวผู้เริ่มผสมพันธุ์เมื่ออายุเฉลี่ย 71 วัน น้ำหนักตัวประมาณ 10-20 กิโลกรัม เพศเมียผสมได้เมื่ออายุ 105.5 วัน น้ำหนักตัวประมาณ 20-25 กิโลกรัม และจากการศึกษาของประภาส และคณะ (2548) ที่ได้ซื้อสุกรพื้นเมืองในแถบภาคเหนือและนำมาขยายพันธุ์ในโครงการหลวง พบว่า อายุผสมพันธุ์ครั้งแรกเฉลี่ยที่ 178.77 วัน การให้ผลผลิตลูกค่อนข้างดีคือ มีจำนวนเมื่อแรกคลอด จำนวนเมื่อแรกคลอดมีชีวิต และหย่านม เท่ากับ 8.23±2.10, 7.43±2.20 และ 7.02±2.12 ตัว/ครอก ตามลำดับ น้ำหนักเฉลี่ยเมื่อคลอด และเมื่อหย่านม เท่ากับ 0.75±0.40 และ 3.25±1.29 กิโลกรัม/ตัว ตามลำดับ

นอกจากนี้ จากการศึกษาของ พนิช (2545) ที่ได้ศึกษาถึงความหลากหลายทางพันธุกรรมของสุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย พบว่า สุกรพื้นเมืองที่เคยปรากฏในอดีตได้แก่ ไหหลำ ควาย และพวง กลับไม่พบในการศึกษาครั้งนี้ เมื่อรวมทั้งภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่าชื่อหมูกี้เป็นชื่อที่ชาวบ้านนิยมเรียกมากที่สุด รองมาคือหมูกระโดนและหมูดำ ซึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างสุกรพื้นเมืองจะมีขนาดเล็ก ลำตัว สั้น หน้าเล็ก ว่องไวปราดเปรียว และในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนสุกรพื้นเมืองจะมีสีดำ ใบหูใหญ่หนา โดยสุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีจำนวนเต้านมอยู่ระหว่าง 10 – 14 เต้า สุกรพื้นเมืองที่จังหวัดสุรินทร์ เลย สกลนคร และนครพนม มีเต้านมโดยเฉลี่ย 11.67±1.51, 10.86±1.07, 11.50±0.97 และ 11.35±1.15 เต้า ตามลำดับ และจำนวนเต้านมของสุกรพื้นเมืองไม่ได้แตกต่างกับสุกรพันธุ์ต่างประเทศที่คัดเลือกทำพันธุ์ เพียงแต่จำนวนเต้านมและลักษณะเต้านมที่ดีของแม่สุกรนั้นเกษตรกรไม่ได้ใช้เป็นลักษณะในการคัดเลือกสุกรพื้นเมืองไว้ทำพันธุ์ และขนาดครอกแรกคลอดพบว่า สุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ให้ลูกแรกคลอดเฉลี่ย 7.52±1.98 ตัวต่อครอก โดยครอกแรกจะมีขนาดเล็กและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นในครอกต่อไป นอกจากนี้ พงษ์ชาญ (2548) ยังได้รายงานว่า อายุของสุกรเพศเมียในภาคตะวันออกเฉียงเหนือเมื่อเป็นสัดครั้งแรกแตกต่างกันตั้งแต่ 182-397 วัน เฉลี่ยประมาณ 265 วัน น้ำหนักตัวเมื่อเป็นหนุ่มสาวประมาณ 21-30 กิโลกรัม น้ำหนักตัวเมื่อโตเต็มที่ของสุกรตัวเมียอยู่ระหว่าง 42-48 กิโลกรัม โดยเฉลี่ยแล้วแม่สุกรจะเลี้ยงลูกสุกรเฉลี่ย 89 วัน แม่สุกรให้ลูกปีละประมาณ 1.5 ครอก และมีคุณสมบัติการเป็นแม่ที่ดีทำให้ลูกรอดจนถึงหย่านมได้มาก และมีน้ำหนักหย่านมดีพอสมควรทั้งที่ไม่มีการให้อาหารเพิ่มเป็นเป็นพิเศษแต่ประการใด

รูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง

การเลี้ยงสุกรในประเทศไทยมี 2 ลักษณะ คือ ลักษณะแรกคือการเลี้ยงเป็นอาชีพรองหรือการเลี้ยงแบบครัวเรือน ส่วนใหญ่จะเลี้ยงครอบครัวละ 1–2 ตัว ให้อาหารผสมรำหรือปลายข้าวผสมกับเศษ ผักหรือพืชผักในท้องถิ่น การเลี้ยงไม่ค่อยเอาใจใส่มากนัก ส่วนลักษณะที่สองคือการเลี้ยงแบบอาชีพหลัก หมายถึงการเลี้ยงแม่พันธุ์ตั้งแต่ 10 แม่ หรือสุกรขุนตั้งแต่ 50 ตัวขึ้นไป การเลี้ยงแบบนี้มีการลงทุนสูงในการสร้างโรงเรือน การดูแลเรื่องอาหารและการจัดการ อย่างไรก็ตาม จำนวนผู้เลี้ยงสุกรเป็นอาชีพหลักยังมีจำนวนน้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนการเลี้ยงแบบครัวเรือน (พิชญ์รัตน์, 2540)

ธีวัฒน์ (2541) ได้ศึกษาการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในบ้านห้วยสิงห์ อำเภอทุ่งหัวช้าง จังหวัดลำพูน พบว่า เกษตรกรในหมู่บ้านนี้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองเพื่อผลิตลูกขาย มีรูปแบบการเลี้ยงที่แบ่งได้ 2 แบบคือ การขังไว้ในคอกหรือเล้า และการผูกล่ามคอสุกร การเลี้ยงทั้งสองแบบจะใช้ผักท้องถิ่นผสมกับรำหรืออาหารสำเร็จรูปชนิดเม็ด และเกษตรกรส่วนใหญ่จะเลี้ยงสุกรเป็นอาชีพรองและมีอาชีพหลักคือทำนา

พงษ์ชาญ และคณะ (2528) และ อมรรัตน์ (2537) ได้รายงานถึงระบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่าการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองมี 2 แบบคือ แบบเลี้ยงปล่อยให้หาอาหารกินเองเป็นส่วนใหญ่ กับเลี้ยงแบบขังคอกแล้วให้อาหารที่ประกอบด้วยผักพื้นบ้านต้มร่วมกับข้าวเปลือกตำละเอียด การเลี้ยงทั้งสองแบบมีการลงทุนต่ำ โดยสุกรพื้นเมืองที่ชาวบ้านเลี้ยงอยู่มีความสามารถในการดำรงชีวิตและสืบพันธุ์ในสภาพการเลี้ยงดูที่แร้นแค้นได้ดีกว่าสุกรพันธุ์ต่างประเทศมาก ซึ่งจากการศึกษาของ พนิช (2545) ที่ได้ศึกษาถึงความหลากหลายทางพันธุกรรมของสุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย พบว่า ส่วนใหญ่เลี้ยงเพื่อขุนขายโดยมีแม่พันธุ์ 1–2 ตัว ส่วนมากจะเลี้ยงแบบขังสุกรพื้นเมืองขนาดใหญ่ไว้ในคอกและปล่อยลูกสุกรตัวเล็กเป็นอิสระ ยกเว้นในบางหมู่บ้านที่มีระเบียบเข้มงวดที่ไม่ให้ปล่อยลูกสุกร บางแห่งจะใช้เชือกผูกคอหรือไหล่ให้หลบร้อนใต้ต้นไม้ แต่ถ้ามีมากจะขังคอกโดยมักจะสร้างคอกใกล้บ้านหรือใต้ถุนยุ้งข้าว กั้นคอกใช้โดยเสาไม้เท่าที่จะหาได้ ตีค่อนข้างทึบ และในพื้นที่ที่มีการปล่อยสุกรให้หากินเอง ชาวบ้านจะป้องกันพืชสวนครัวโดยการทำรั้วกั้นหรือปลูกในกระบะไม้ยกสูงขึ้น และไกรสิทธิ และคณะ (2548) ได้รายงานว่า รูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในจังหวัดสกลนครและจังหวัดใกล้เคียงจะเลี้ยงเป็นอาชีพเสริมรายได้จากอาชีพหลักคือก าร เพาะปลูกข้าวหรือพืชไร่พืชสวน ปริมาณการเลี้ยงส่วนใหญ่มีแม่พันธุ์ 1-3 ตัวต่อหนึ่งบ้าน เพื่อหวังผลิตลูกสุกรไว้จำหน่ายหรือเลี้ยงเป็นสุกรขุนในระยะต่อไป เลี้ยงโดยปล่อยให้สุกรหากินตามไร่นา พื้นที่สาธารณะ และให้อาหารตอนเย็นเล็กน้อยเพื่อให้สุกรกลับบ้าน หรือผูกขังคอก การให้อาหารใช้ผลพลอยได้จากการเกษตรหรือ

เศษอาหารที่เหลือจากครัวเรือนเป็นส่วนผสมในอาหาร และมีการนำเศษผักจากตลาดหรือเก็บผักตามแหล่งน้ำมาผสมกับรำข้าวหรือปลายข้าวเพื่อใช้เลี้ยงสุกร

อาหารและการให้อาหาร

สุกรพื้นเมืองมีความเหมาะสมต่อการเลี้ยงและการให้อาหารแบบดั้งเดิมมากกว่าสุกรพันธุ์ผสม เพราะมีความสามารถในการดำรงชีวิตและสืบพันธุ์ในสภาพการเลี้ยงดูที่แล้งแค้นได้ดีกว่า โดยเกษตรกรในท้องถิ่นห่างไกลและชาวไทยภูเขายังนิยมเลี้ยงและบริโภคสุกรพื้นเมืองอยู่ เนื่องจากเป็นสุกรที่เลี้ยงง่าย กินเศษอาหารจากการเกษตรในท้องถิ่น ทนทานต่อสภาพแวดล้อม ไม่ต้องถ่ายพยาธิและทำวัคซีนป้องกันโรคก็อยู่ได้ (ประภาส และคณะ, 2548) ซึ่งอาหารสำหรับสุกรพื้นเมืองมีราคาไม่แพงและหาได้ง่ายในท้องถิ่น แต่ถือเป็นต้นทุนสำคัญในการกำหนดราคาขายของลูกสุกรระยะหย่านม โดยทั่วไปเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองมักใช้รำข้าวเป็นแหล่งอาหารหลัก และเสริมอาหารชนิดอื่นตามสภาพความพร้อมของแต่ครัวเรือน ดังนั้นหากเกษตรกรเลือกใช้รูปแบบการให้อาหารที่เหมาะสมจะสามารถช่วยลดต้นทุน และเพิ่มผลตอบแทนทางเศรษฐกิจในการผลิตสุกรพื้นเมืองได้

ธีวัฒน์ (2541) ได้รายงานว่า การเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในบ้านห้วยสิงห์ อำเภอทุ่งหัวช้าง จังหวัดลำพูน เป็นอาชีพรองที่มีอาชีพหลักคือทำนา โดยเลี้ยงเพื่อผลิตลูกขาย มีการเลี้ยงแบบขังไว้ในคอกหรือเล้าและการผูกล่ามคอสุกร การเลี้ยงทั้งสองแบบจะใช้ผักท้องถิ่นผสมกับรำหรืออาหารสำเร็จรูปชนิดเม็ด สอดคล้องกับรายงานของ ไกรสิทธิ และคณะ (2548) ที่พบว่ารูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในจังหวัดสกลนครและจังหวัดใกล้เคียงจะเลี้ยงเป็นอาชีพเสริมรายได้เพื่อผลิตลูกสุกรไว้จำหน่ายหรือเลี้ยงเป็นสุกรขุน เลี้ยงโดยปล่อยให้สุกรหากินตามไร่นา พื้นที่สาธารณะและให้อาหารตอนเย็นเล็กน้อยเพื่อให้สุกรกลับบ้าน หรือผูกขังคอก หาเศษผักวัชพืชมาเลี้ยงสุกร หรือลงทุนก็ลงทุนน้อยมีการซื้ออาหารเสริมให้กับสุกร เช่น รำหยาบ รำข้าวตามโรงสีในหมู่บ้าน เป็นต้น ซึ่ง พนิช (2545) ยังพบว่า วิธีการให้อาหารสุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจะขึ้นกับปัจจัยที่เอื้ออำนวยของแหล่งอาหารธรรมชาติและสภาวะเศรษฐกิจของผู้เลี้ยง วัตถุดิบที่ใช้เป็นอาหารหลัก ได้แก่ รำข้าวที่ได้จากโรงสีขนาดเล็กภายในหมู่บ้านเป็นหลัก บางแห่งมีการเสริมด้วยปลายข้าว ข้าวสุก เศษอาหารในครัวเรือน และแทบทุกแห่งจะเสริมด้วยพืชผักที่มีในหมู่บ้าน เช่น หัวมันสด ผักกระถิน ต้นบอน ผักบุ้ง หยวก กล้วย แตงโม ฟักทอง ผักโขม มะละกอ เป็นต้น ปริมาณการให้รำบางแห่งให้กินมื้อเดียวแต่ส่วนใหญ่ให้กินวันละ 2 มื้อ ปริมาณที่ให้ไม่แน่นอนขึ้นกับราคารำและการหาซื้อได้ง่ายหรือยาก เมื่อสังเกตว่าสุกรพื้นเมืองยังไม่อิ่มจะเสริมด้วยผักที่มีในหมู่บ้าน วิธีการให้อาหารบางแห่งนำรำต้มกับผักสับแล้วให้กิน บ้างให้กินรำที่ไม่ได้ต้มหรือให้ผักสด หรือปล่อยให้หากินพืชที่ขึ้นตามธรรมชาติ นอกจากบางที่ที่เกษตรกรมีความรู้จะนำมาสุกรพื้นเมืองมาขุนขายเพื่อเร่งส่งตลาดจะใช้หัวอาหารผสม นอกจากนี้ ดำรง และคณะ (2553) ยังได้รายงานว่า เกษตรกรรายย่อยในจังหวัดบุรีรัมย์ยังมีรูปแบบการเลี้ยงแบบเดิมโดยการใช้รำผสมกับข้าวสุกในการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง

จะเห็นได้ว่าการให้รำและเสริมด้วยพืชผักตามธรรมชาติใช้เลี้ยงสุกรนั้นเพียงพอที่จะทำให้สุกรพื้นเมืองสามารถดำรงชีพและให้ผลผลิตได้ เพราะโภชนะเมื่อดูดซึมจะนำไปใช้เพื่อการดำรงชีพ การเจริญเติบโต การสืบพันธุ์ และให้ผลผลิต (บุญล้อม, 2541) ซึ่งสุกรพื้นเมืองสามารถให้ผลผลิตได้แสดงว่าได้โภชนะเพียงพอ

อย่างไรก็ตาม สุกรจะกินอาหารจนกระทั่งได้ปริมาณพลังงานใช้ประโยชน์เพียงพอกับความต้องการของร่างกาย ซึ่งสุกรพื้นเมืองน่าจะได้รับพลังงานในอาหารเพียงพอ แต่ปริมาณกรดอะมิโนที่จำเป็นที่ได้จากรำและผักบางชนิดที่เสริมอาจไม่เพียงพอ (อุทัย, 2529) ดังนั้นในปัจจุบันจึงได้มีการศึกษาและรายงานการวิจัยถึงการใช้ประโยชน์จากโปรตีนและพลังงานในอาหารของสุกรพื้นเมืองและสุกรพื้นเมืองลูกผสมกันมากขึ้น เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการเลี้ยงและการใช้ประโยชน์จากสุกรพื้นเมืองอย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม รูปแบบการเลี้ยงและการให้อาหารสุกรพื้นเมืองไทยที่ผ่านมาในอดีตนับว่ายังไม่เหมาะสม เพราะการเลี้ยงแบบปล่อยให้หากินเอง ซึ่งไม่สามารถจะทำได้อีกต่อไปเพราะพื้นที่ว่างเปล่าของหมู่บ้านไม่มีแล้ว นอกจากนี้ การปล่อยสุกรให้หากินเองจะทำให้เกิดปัญหาสุกรทำลายพืชผลของชาวบ้านได้ การเลี้ยงแบบต้มผักให้กินก็จะมีปัญหาจากการที่ต้องใช้ฟืนเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงจำเป็นต้องหารูปแบบการเลี้ยงที่เหมาะสมเพื่อแนะนำชาวบ้านต่อไป ในการนี้จำเป็นต้องศึกษาหาข้อมลูพื้นฐานต่างๆ เกี่ยวกับการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไทย เช่น ชนิดและปริมาณของอาหารตามธรรมชาติต่างๆ ที่ใช้เลี้ยงสุกร การสืบพันธุ์และการให้ผลผลิต การจัดการเลี้ยงดู การขายและตลาดสุกรพื้นเมือง รวมถึงลักษณะภายนอกที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการ เพื่อเป็นแนวทางการในการปรับปรุง พัฒนา และการส่งเสริมการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองให้ยั่งยืนต่อไป

SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

บทที่ 3
การทดลอง

วิธีการดำเนินการวิจัย และสถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

กิจกรรมที่ 1 ศึกษาปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ สภาพการเลี้ยง ภาวะตลาด และทัศนคติของผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

กิจกรรมที่ 2 การศึกษาค่าโลหิตวิทยาทั่วไปและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

กิจกรรมที่ 1 ศึกษาปัจจัยทางสังคม เศรษฐกิจ สภาพการเลี้ยง ภาวะตลาด และทัศนคติของผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

1.1 สำรวจกลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยไข่ง จังหวัดสงขลา เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนารูปแบบการเลี้ยงเพื่อการค้าต่อไป โดยบันทึกพื้นที่และรูปแบบการผลิต เก็บข้อมูลทุติยภูมิจากหน่วยงานราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และสัมภาษณ์เกษตรกรในกลุ่มเป็นรายบุคคลเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ข้อมูลทางสังคมและเศรษฐกิจ รูปแบบการเลี้ยง ข้อมูลด้านการตลาด ปัญหาและอุปสรรค และทัศนคติของผู้เลี้ยงที่มีผลต่อการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง

1.2 ทำการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ สังเกต และกำหนดหมู่บ้านที่มีการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง หลังจากนั้นจะเก็บข้อมูล โดยประชากรที่ศึกษาคือเกษตรกรที่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองทั้งที่ยังเลี้ยงอยู่และเลิกเลี้ยงแล้ว และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจะใช้การสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์

1.3 สำรวจตลาดสุกรพื้นเมืองในเขตพื้นที่อำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา โดยสำรวจตลาดสุกรพื้นเมืองมีชีวิต ตลาดเนื้อสดและตลาดแปรรูปเนื้อสุกรพื้นเมือง โดยสำรวจรูปแบบการทำตลาด ปริมาณและพันธุ์ที่ใช้ แหล่งที่มา แหล่งจำหน่าย ต้นทุนและราคาจำหน่าย โดยสุ่มสัมภาษณ์จากผู้ขาย

1.4 นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาพิจารณาเปรียบเทียบกับหลักฐานทางทุติยภูมิที่ได้มีการเก็บรวบรวมไว้แล้วเพื่อประเมินความถูกต้องของข้อมูล และนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

กิจกรรมที่ 2 การศึกษาค่าโลหิตวิทยาทั่วไปและลักษณะที่ความสำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

2.1 ทำการตรวจวัดจากสุกรพื้นเมืองในพื้นที่ที่กำหนดไว้ หากสุกรพื้นเมืองมีขนาดเล็กจะใช้วิธีการจับเพื่อตรวจวัด แต่หากมีขนาดใหญ่จะใช้วิธีไล่เข้าในกรง โดยทำการถ่ายรูป บันทึกอายุ แล้วทำการเก็บข้อมูลตามวิธีของ พงษ์ชาญ (2555) โดยเปรียบเทียบสี 3 ระดับสี พิจารณาลักษณะหูและขนาด พิจารณาลักษณะหลัง

ชั่งน้ำหนักตัว นับจำนวนเต้านม วัดขนาดของลำตัวโดยวัดความยาวจากคอถึงบั้น ท้ายวัดความสูงจากไหล่ถึงปลายเท้า และวัดรอบอกบริเวณหลังขาหน้า โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นสุกรพื้นเมืองที่คัดเลือกโดยการสุ่มภายในหมู่บ้าน ไม่กำหนดอายุสุกรที่ศึกษา แต่เพื่อความปลอดภัยจะไม่วัดลักษณะสุกรท้องเพราะอาจทำให้แท้งได้

2.2 เก็บข้อมูลสมรรถนะการผลิตของแม่สุกรพื้นเมืองในด้านจำนวนครอก จำนวนลูกต่อครอก จำนวนลูกมีชีวิตต่อครอก น้ำหนักแรกคลอด และน้ำหนักแรกคลอดต่อครอก

2.3 เก็บข้อมูลทางด้านโลหิตวิทยาขั้นพื้นฐาน ทั้ง Complete Blood Count (CBC) เม็ดเลือดแดง เม็ดเลือดขาว และปรสิตในเลือด

2.4 ข้อมูลที่ได้นำมาเปรียบเทียบลักษณะภายนอกโดยดูจากสี ลักษณะใบหู และหลัง และจำแนกเป็นความถี่ และหาค่าความแปรปรวนร่วมระหว่างอายุกับค่าที่เป็นหน่วยวัด ได้แก่ น้ำหนัก จำนวนเต้านม ความยาวของตัว รอบอก และความสูง หาค่าเฉลี่ยของค่าสมรรถนะการผลิตของแม่สุกร และหาค่าเฉลี่ยจากค่าที่ได้ทั้งหมดของค่าโลหิตวิทยา

บทที่ 4
ผลการทดลองละวิจารณ์ผล

จากการศึกษา สภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา โดยเก็บข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ที่เป็นข้อมูลด้านการเลี้ยง การจัดการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่ได้จากการค้นคว้าหนังสือ เอกสารจากหน่วยงานต่างๆ และวารสารงานต่างๆ และได้ขอข้อมูลผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองจากปศุสัตว์อำเภอคลองหอยโข่ง จากนั้นทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม (primary data) ที่ได้จากการสัมภาษณ์เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง ของจังหวัดสงขลา ซึ่งมีทั้งหมด 4 ตำบล คือ ตำบลทุ่งลาน ตำบลโคกม่วง ตำบลคลองหอยโข่ง และตำบลคลองหลา แล้วทำการสุ่มเก็บข้อมูลในสุกรพื้นเมืองที่อายุเต็มวัย วัดขนาด และความยาวของลำตัว โดยการวัดความยาวรอบอก ความยาวลำตัว ความสูงไหล่ แล้วคำนวณน้ำหนักตัวจากความยาวรอบอก และเจาะเก็บเลือดเพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าโลหิตวิทยา ข้อมูลที่ได้จะทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้านสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และสภาพการเลี้ยงดูสุกรพื้นเมืองของเกษตรกรโดยหาค่ามัชฌิมเลขาคณิตและค่าร้อยละ และหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุเต็มวัย น้ำหนักตัวและสัดส่วนร่างกาย ได้แก่ ความยารอบอก ส่วนสูงไหล่ และความยาวลำตัว และหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าโลหิตวิทยา ซึ่งจากข้อมูลผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองจากปศุสัตว์อำเภอคลองหอยโข่งและผลการสำรวจจริงพบว่า

1. จากข้อมูลของปศุสัตว์อำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ได้รายงานว่า มีผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในพื้นที่ทั้งหมด 13 ราย และศูนย์เรียนรู้สุกรพื้นเมืองของฟาร์มตัวอย่างในพระราชูปถัมภ์ 1 ศูนย์ แต่จากการสำรวจในพื้นที่จริงพบว่า มีเกษตรกรที่เลิกเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไปแล้ว 4 ราย และไม่พบบ้านเกษตรกร 1 ราย ดังนั้นการศึกษาครั้งนี้จึงเก็บข้อมูลเกษตรกรที่เลี้ยงสุกรพื้นเมืองได้เพียง 8 ราย

2. สาเหตุของเกษตรกรที่เลิกเลี้ยงสุกรพื้นเมืองเกิดจาก 2 ปัจจัยหลัก คือ สภาพทางสังคมที่เริ่มก้าวเข้าสู่สังคมเมือง ทำให้การเลี้ยงสุกรได้ไปรบกวนชุมชนและผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง โดยเฉพาะเรื่องของกลิ่นเหม็นจากฟาร์มสุกร และอีกหนึ่งปัจจัยคือสภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งเกิดจากอาหารข้นมีราคาแพง แต่ราคาที่ขายได้ไม่สูง ทำให้ขาดทุนจึงได้เลิกเลี้ยงไป

ผลการศึกษา

การศึกษาสภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ครั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม (primary data) ที่ได้จากการสัมภาษณ์เกษตรกร การสุ่มเก็บข้อมูลในสุกรพื้นเมืองที่อายุเต็มวัย และเจาะเก็บเลือดเพื่อนำไปวิเคราะห์หาค่าโลหิตวิทยา จากเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ทั้งหมด 8 ราย มีข้อมูลการศึกษาดังนี้

1. ข้อมูลด้านสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงกระบือ

1.1 อายุ อายุของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองทุกรายนั้นสมรสแล้ว และส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมามีอายุอยู่ระหว่าง 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 25.0 และน้อยที่สุดคือเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองที่มีอายุอยู่ระหว่าง 41-50 ปี และอายุต่ำกว่า 41 ปีมีน้อยมาก โดยมีเพียงอย่างละหนึ่งรายหรือคิดเป็นร้อยละ 12.5 ดังแสดงในตารางที่ 2

1.2 ระดับการศึกษา ระดับการศึกษาของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองส่วนใหญ่จบในระดับประถมศึกษามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 75.0 รองลงมาคือจบในระดับอนุปริญญา และระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 12.5 เท่านั้น ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละด้านสภาพสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

สภาพสังคม	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 8	
1. อายุ		
อายุน้อยกว่าหรือเท่ากับ 40 ปี	1	12.5
อายุ 41-50 ปี	1	12.5
อายุ 51-60 ปี	2	25.0
อายุมากกว่าหรือเท่ากับ 61 ปี	4	50.0
2. ระดับการศึกษา		
ประถมศึกษา	6	75.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	0	0.0
มัธยมศึกษาตอนปลาย	0	0.0
อนุปริญญา	1	12.5
ปริญญาตรี	1	12.5

2. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

2.1 อาชีพหลักของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง อาชีพหลักของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา พบว่าส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำสวน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมาเป็นอาชีพเกษตรกรรม (ทำนา/ทำสวน/เลี้ยงสัตว์) คิดเป็นร้อยละ 37.5 และน้อยที่สุดคืออาชีพค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 12.5 ซึ่งจากข้อมูลนี้สรุปได้ว่า ผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองทั้งหมด 7 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 87.5 ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก ดังแสดงในตารางที่ 3

2.2 ชื่อเรียกสุกรพื้นเมือง เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองส่วนใหญ่เรียกสุกรพื้นเมืองว่า หมูขี้พร้า คิดเป็นร้อยละ 62.5 และร้อยละ 37.5 เรียกสุกรพื้นเมืองด้วยคำอื่นๆ เช่น หมูเถื่อน หมูบ้าน และหมูพื้นเมือง เป็นต้น ดังแสดงในตารางที่ 3

2.3 แรงงานในครัวเรือนที่เลี้ยงสุกรพื้นเมือง เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองทุกรายใช้แรงงานในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองอยู่ระหว่าง 1-2 คนเท่านั้น หรือคิดเป็น 100 เปอร์เซ็นต์ ดังแสดงในตารางที่ 3

2.4 ประสบการณ์ในการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง ประสบการณ์ในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรนั้นมีจำนวน (ราย) และค่าร้อยละของจำนวนเกษตรกรที่มีค่ากระจายตัวใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองที่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงน้อยกว่า 5 ปี และอยู่ระหว่าง 11-20 ปี มีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 24.1 น้อยที่สุดคือมีประสบการณ์การเลี้ยงอยู่ระหว่าง 5-10 ปี เป็นร้อยละ 21.7 ดังแสดงในตารางที่ 4

2.5 ค่าใช่จ่ายในการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง พบว่าเกษตรกรมีค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองต่อปีส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายน้อยกว่าหรือเท่ากับ 500 บาท คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาคือมีอยู่ระหว่าง 1,001-5,000 บาท และ 5,001 บาทขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 25.0 และน้อยที่สุดคือค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองต่อปีอยู่ระหว่าง 501-1,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 12.5 ดังแสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละด้านสภาพด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

สภาพเศรษฐกิจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 8	
1. อาชีพหลัก		
ทำนา	0	0.0
ทำสวน	4	50.0
เลี้ยงสัตว์	0	0.0
เกษตรกรรม (ทำนา/ทำสวน/เลี้ยงสัตว์)	3	37.5
รับจ้าง	1	12.5
2. การเรียกชื่อสุกรพื้นเมือง		
หมูขี้พร้า	5	62.5
อื่นๆ เช่น หมูเถื่อน หมูบ้าน หมูพื้นเมือง	3	37.5
3. แรงงานในครัวเรือนที่เลี้ยงสุกร (คน)		
1-2 คน	8	100.0
3-4 คน	0	0.0
มากกว่า 4 คน	0.0	0.0

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละด้านสภาพด้านเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง (ต่อ)

สภาพเศรษฐกิจ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 8	
4. ประสบการณ์ในการเลี้ยง (ปี)		
น้อยกว่า 5 ปี	3	37.5
5-10 ปี	2	25.0
11-20 ปี	3	37.5
มากกว่าหรือเท่ากับ 21 ปี	0	0.0
5. ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยง (บาท/ปี)		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 500 บาท	3	37.5
501-1,000 บาท	1	12.5
1,001-5,000 บาท	2	25.0
5,001 บาทขึ้นไป	2	25.0

3. ข้อมูลด้านสภาพการเลี้ยงของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

3.1 ประเภทและจำนวนสุกรพื้นเมืองที่เกษตรกรเลี้ยง พบว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองส่วนใหญ่จะเลี้ยงสุกรพ่อพันธุ์ไม่เกิน 2 ตัว (ร้อยละ 62.5) เลี้ยงสุกรแม่พันธุ์เฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3-10 ตัว (ร้อยละ 62.5) และเลี้ยงลูกสุกรที่ยังไม่โตเต็มวัยอยู่ระหว่าง 4-10 ตัว (ร้อยละ 50.0) นอกจากนี้ ยังพบว่ามีเกษตรกรจำนวน 2 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 25.0 ที่ไม่เลี้ยงสุกรพ่อ-แม่พันธุ์ แต่จะซื้อลูกสุกรพื้นเมืองหลังหย่านมจากที่อื่นเพื่อมาเลี้ยงเป็นสุกรขุน ดังแสดงในตารางที่ 5

3.2 สาเหตุที่เลี้ยงสุกรพื้นเมือง เกษตรกรส่วนใหญ่เลี้ยงสุกรพื้นเมืองเพราะได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานของราชการ และเพื่อต้องการสร้างรายได้เพิ่ม คิดเป็นร้อยละ 37.5 รองลงมาคือ เลี้ยงเพราะถือเป็นอาชีพอิสระ คิดเป็นร้อยละ 25.0 และในการศึกษานี้ยังพบว่า อาชีพการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองนั้นไม่มีเกษตรกรคนใดที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษเลย (ร้อยละ 0) ดังแสดงในตารางที่ 5

3.3 วิธีการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง วิธีการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองของเกษตรกรส่วนใหญ่คือการเลี้ยงแบบขังคอก คิดเป็นร้อยละ 87.5 ซึ่งมีเพียงร้อยละ 12.5 เท่านั้น ที่มีการเลี้ยงแบบล้อมรั้วแล้วปล่อยสุกรเลี้ยง และไม่พบการเลี้ยงแบบปล่อยอิสระหรือผูกล่ามคอแต่อย่างใด แสดงในตารางที่ 6

3.4 การเลี้ยงแม่สุกรพื้นเมือง จากเกษตรกรทั้งหมด 6 ราย มีจำนวน 5 ราย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 87.5 จะใช้วิธีการเลี้ยงแม่สุกรเลี้ยงลูกแบบแยกเลี้ยงต่างหาก มีเพียง 1 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 12.5 เท่านั้น ที่เลี้ยงแม่สุกรเลี้ยงลูกแบบรวมกับฝูง แสดงในตารางที่ 6

3.5 การผสมและการคัดเลือกสุกรพ่อ-แม่พันธุ์ จากเกษตรกรทั้งหมด 6 ราย จะใช้มีการผสมแบบปล่อยให้ผสมกันเอง (ร้อยละ 100) และมีจำนวน 5 ราย ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 87.5 ได้มีการคัดเลือกสุกรพื้นเมืองที่มีรูปร่างลักษณะดีไว้ทำพ่อขแม่พันธุ์ แสดงในตารางที่ 6

3.6 การใช้อาหารข้น เกษตรกรที่เลี้ยงพื้นเมืองส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 75.0 ไม่เคยใช้อาหารข้นเลี้ยงสุกรพื้นเมือง มีเพียงร้อยละ 25.0 เท่านั้นที่ใช้อาหารเป็นหลักในการเลี้ยงสุกร แสดงในตารางที่ 6

3.7 การจัดการเรื่องโรคและพยาธิ มีเกษตรกรที่เลี้ยงสุกรพื้นเมืองถึงร้อยละ 62.5 ที่ได้ถ่ายพยาธิให้สุกรเป็นครั้งคราว และมีเพียงร้อยละ 37.5 เท่านั้นที่ไม่เคยถ่ายพยาธิให้กับสุกรพื้นเมืองเลย และในการดูแลรักษาสุกรป่วยนั้น มีเกษตรกรที่เลี้ยงร้อยละ 50.0 ที่จะซื้อยามารักษาเอง รองลงมาคือ ไม่เคยรักษาสุกรป่วยเลย คิดเป็นร้อยละ 25 และน้อยที่สุดตามคนมารักษาให้ และใช้ภูมิปัญญาและสมุนไพรพื้นบ้านในรักษาสุกร คิดเป็นร้อยละ 12.5 แสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละด้านสภาพการเลี้ยงสุกรของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

สภาพการเลี้ยง	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 8	
1. จำนวนพ่อสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยง (ตัว)		
ไม่มี	2	25.0
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 ตัว	5	62.5
3-5 ตัว	1	12.5
มากกว่า 5 ตัวขึ้นไป	0	0.0
2. จำนวนแม่สุกรพื้นเมืองที่เลี้ยง (ตัว)		
ไม่มี	2	25.0
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 ตัว	1	12.5
3-10 ตัว	5	62.5
มากกว่า 10 ตัวขึ้นไป	0	0.0
3. จำนวนสุกรสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยง (ตัว)		
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 ตัว	1	12.5
3-10 ตัว	4	50.0
11-20 ตัว	2	25.0
21-50 ตัว	1	12.5
มากกว่า 50 ตัวขึ้นไป	0	0.0
4. สาเหตุที่เลือกเลี้ยงสุกรพื้นเมือง		
เป็นอาชีพอิสระ	2	25.0
สร้างรายได้เพิ่ม	3	37.5
เป็นอาหารในครัวเรือน	0	0.0
สืบทอดจากบรรพบุรุษ	0	0.0
ได้รับการส่งเสริมจากหน่วยงานราชการ	3	37.5

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละด้านสภาพการเลี้ยงสุกรของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง (ต่อ)

สภาพการเลี้ยง	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 8	
5. วิธีการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง		
ปล่อยให้หากินเอง	0	0.0
ขังคอก	7	87.5
ผูกล่ามคอ	0	0.0
อื่นๆ	1	12.5
6. การเลี้ยงสุกรแม่พันธุ์ (ผู้เลี้ยง 6 ราย)		
เลี้ยงรวมกับฝูง	1	12.5
เลี้ยงแยกต่างหาก	5	87.5
ผูกล่ามคอ	0	0.0
7. การผสมพันธุ์สุกร (ผู้เลี้ยง 6 ราย)		
ปล่อยผสมกันเอง	6	100.0
จูงพ่อ-แม่พันธุ์ไปผสม	0	0.0
ผสมเทียม	0	0.0
8. การคัดเลือกพ่อ-แม่พันธุ์ (ผู้เลี้ยง 6 ราย)		
ไม่มีการคัดเลือก	1	12.5
คัดเลือกรูปร่างลักษณะที่ดี	5	87.5
6. การใช้อาหารข้น		
ไม่เคยใช้	6	75.0
ใช้เป็นครั้งคราว	0	0.0
ใช้เป็นหลัก	2	25.0
11. การถ่ายพยาธิให้สุกร		
ไม่เคยถ่ายพยาธิ	3	37.5
ถ่ายพยาธิให้เป็นครั้งคราว	5	62.5
ถ่ายพยาธิให้เป็นประจำ	0	0.0
12. วิธีการรักษากระบือเมื่อพบกระบือป่วย		
ไม่มีการรักษา	2	25.0
รีบขายออกไป	0	0.0
ซื้อยามาฉีดเอง	4	50.0
ตามคนมารักษา	1	12.5
ใช้สมุนไพรพื้นบ้าน	1	12.5

4. วิธีการจำหน่ายและรายได้จากการจำหน่ายสุกรพื้นเมืองของเกษตรกร

4.1 จำนวนสุกรที่จำหน่ายและราคาที่จำหน่ายสุกรพื้นเมือง พบว่า มีเกษตรกรถึงร้อยละ 50.0 ที่จำหน่ายสุกรพื้นเมืองจำนวน 4-10 ตัวต่อปี รองลงมาคือได้จำหน่ายสุกร 11-20 ตัวต่อปี คิดเป็นร้อยละ 37.5 และน้อยที่สุดคือได้จำหน่ายสุกร 21 ตัวขึ้นไปต่อปี คิดเป็นร้อยละ 12.5 แสดงในตารางที่ 7

4.2 วิธีการขายและคนที่มาซื้อสุกรพื้นเมือง พบว่าคนที่มาซื้อสุกรพื้นเมืองส่วนใหญ่ร้อยละ 87.5 เป็นบุคคลทั่วไปที่อยู่ในอำเภอมาขอซื้อ มีเพียงร้อยละ 12.5 เท่านั้นที่เป็นพ่อค้ามาซื้อ นอกจากนี้ ยังพบว่าในการมาซื้อนั้นจะมาขอซื้อถึงฟาร์มของเกษตรกรเอง คิดเป็นร้อยละ 100 แสดงในตารางที่ 7

4.3 ประเภทและลักษณะของสุกรพื้นเมืองที่จำหน่าย พบว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองทั้งหมด (ร้อยละ 100) จะขายสุกรโตอายุตั้งแต่ 5 เดือนขึ้นไป โดยลักษณะที่ผู้ซื้อต้องการส่วนใหญ่คือขนาดตัวที่เหมาะสม คิดเป็นร้อยละ 87.5 แสดงในตารางที่ 8

4.4 วิธีการและราคาที่จำหน่ายสุกรพื้นเมือง พบว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองจะมีการจำหน่ายสุกรทั้งแบบการขายเหมาเป็นตัว และแบบการชั่งน้ำหนัก (ร้อยละ 50.0) ซึ่งในการชั่งน้ำหนักขายนั้นจะใช้ราคาของสุกรขุนเป็นราคาในการขาย โดยราคาสุกรที่ขายได้จะไม่ต่ำกว่า 1,000 บาทต่อตัว คิดเป็นร้อยละ 75.0 แสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของวิธีการจำหน่ายและรายได้จากการจำหน่ายสุกรพื้นเมือง

การจำหน่าย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 8	
1. จำนวนสุกรที่จำหน่าย (ตัวต่อปี)		
ไม่ได้จำหน่าย	0	0.0
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 3 ตัว	0	0.0
4-10 ตัว	4	50.0
11-20 ตัว	3	37.5
21 ตัวขึ้นไป	1	12.5
2. วิธีการขายสุกร		
มาซื้อถึงบ้าน	8	100.0
นำไปขายที่ตลาด	0	0.0
อื่นๆ	0	0.0
3. บุคคลที่มาซื้อ		
พ่อค้า	1	12.5
บุคคลทั่วไป	7	87.5

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของวิธีการจำหน่ายและรายได้จากการจำหน่ายสุกรพื้นเมือง (ต่อ)

การจำหน่าย	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 8	
4. ประเภทของสุกรที่ขาย		
ลูกสุกรหลังหย่านม	0	0.0
สุกรรุ่น 2-5 เดือน	0	0.0
สุกรโต 5 เดือนขึ้นไป	8	100.0
5. ลักษณะสำคัญของสุกรที่คนซื้อต้องการ		
เพศ	0	0.0
อายุ	1	12.5
ขนาดตัว	7	87.5
อื่นๆ	0	0.0
6. วิธีการจำหน่าย		
ชั่งน้ำหนัก	4	50.0
ขายเหมาเป็นตัว	4	50.0
เชือดขายเป็นเนื้อ	0	0.0
อื่นๆ	0	0.0
7. ราคาในการขายสุกร (บาทต่อตัว)		
300-500 บาท	0	0.0
501-1,000 บาท	2	25.0
มากกว่า 1,000 บาทขึ้นไป	6	75.0

5. ลักษณภายนอก น้ำหนักตัว และสัดส่วนร่างกายของสุกรพื้นเมือง

จากการศึกษา สภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา โดยจากการเก็บข้อมูลจากสุกรพื้นเมืองจำนวน 9 ตัว ผลการศึกษาพบว่า

5.1 ลักษณะภายนอกของสุกรพื้นเมือง จากการเก็บข้อมูลจากสุกรพื้นเมืองทั้งหมด 9 ตัว พบว่า ลักษณะภายนอกของสุกรส่วนใหญ่จะมีลำตัวสีดำล้วน (ร้อยละ 44.5) รองลงมาจะมีลำตัวสีดำปนขาว (ร้อยละ 33.3) ลักษณะหน้าส่วนใหญ่จะจะมีใบหน้ายาว (ร้อยละ 66.7) มีใบหูเล็กและตั้งชัน (ร้อยละ 88.9) และมีลักษณะหลังแอ่นแต่ท้องไม่ยาน (ร้อยละ 55.6) ทั้งนี้เพราะสุกรที่ได้เก็บข้อมูลนั้นมีอายุไม่เกิน 4 ปี ซึ่งยังอยู่ในช่วงวัยที่ยังมีอายุไม่มากจึงยังไม่โตเต็มที่ โดยส่วนใหญ่มีจำนวนเต้านม 6 คู่ (ร้อยละ 77.8) และ 5 คู่ (ร้อยละ 22.8) ดังแสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 จำนวนและร้อยละของลักษณะภายนอกของสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกร

ลักษณะภายนอกที่ศึกษา	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
	N = 9	
1. สีของลำตัว		
ตัวดำล้วน	4	44.5
ตัวตำท้องขาว	1	11.1
ตัวดำปนขาว	3	33.3
ตัวแดงล้วน	1	11.1
2. ลักษณะหน้า		
หน้าสั้น	3	33.3
หน้ายาว	6	66.7
อื่นๆ	0	0.0
3. ลักษณะใบหู		
หูเล็กตั้งชัน	8	88.9
หูเล็กและปรก	0	0.0
หูใหญ่ตั้งชัน	1	11.1
หูใหญ่และปกร	0	0.0
4. ลักษณะหลังและท้อง		
หลังตรงและท้องยาน	1	11.1
หลังตรงและท้องไม่ยาน	1	11.1
หลังแอ่นและท้องยาน	2	22.2
หลังแอ่นและท้องไม่ยาน	5	55.6
5. จำนวนเต้านม		
5 คู่	2	22.2
6 คู่	6	77.8

5.2 น้ำหนักตัว และสัดส่วนร่างกายของสุกรพื้นเมือง ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า ค่าอายุเฉลี่ยของสุกรพื้นเมืองเท่ากับ 1 ปี 8.3 เดือน โดยอายุต่ำสุดคือ 8 เดือน และอายุสูงสุดคือ 4 ปี ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าสุกรพื้นเมืองจะโตเต็มวัยหรือสามารถผสมพันธุ์และตั้งต้องจะมีอายุประมาณ 8 เดือนขึ้นไป และมีน้ำหนักเฉลี่ยเท่ากับ 11.62 กิโลกรัม น้ำหนักสูงสุดที่พบคือ 14 กิโลกรัม และน้ำหนักต่ำสุดคือ 7.6 กิโลกรัม และข้อมูลด้านสัดส่วนร่างกายของสุกรพื้นเมือง พบว่า สุกรพื้นเมืองมีความถึงไหล่เฉลี่ยเท่ากับ 34.8 เซนติเมตร ความสูงถึงโคนหางเฉลี่ยเท่ากับ 36.4 เซนติเมตร ความยาวลำตัวเฉลี่ยเท่ากับ 46.0 เซนติเมตร

ความยาวรอบอกเฉลี่ยเท่ากับ 56.0 เซนติเมตร และความยาวรอบท้องเฉลี่ยเท่ากับ 62.2 เซนติเมตร ดังแสดงในตารางที่ 10

ตารางที่ 10 น้ำหนักตัวและสัดส่วนร่างกายของสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกร

ข้อมูลที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)	ค่าน้อยสุด (Minimum)	ค่ามากสุด (Maximum)
อายุ (เดือน)	20.33	15.21	8.00	48.00
น้ำหนักตัว (กก.)	11.62	0.53	7.60	14.00
ความสูงไหล่ (ซม.)	34.80	3.11	31.0	38.0
ความสูงโคนหาง (ซม.)	36.40	1.82	34.0	38.0
ความยาวลำตัว (ซม.)	46.00	2.70	49.00	61.00
ความยาวรอบอก (ซม.)	56.00	4.69	49.00	61.00
ความยาวรอบท้อง (ซม.)	62.20	2.95	60.00	67.00

6. ค่าโลหิตวิทยา (Hematology) ของกระบือ

ในการศึกษานี้ได้ทำการเก็บข้อมูลค่าโลหิตวิทยา (Hematology) ของสุกรพื้นเมืองโตเต็มวัย จำนวน 5 ตัวที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกรในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา พบว่า ค่า PCV (packed cell volume), ปริมาณเม็ดเลือดแดง (RBC) และค่าฮีโมโกลบิน (Hemoglobin: Hb) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 40.20±3.70 เปอร์เซ็นต์, 7.78±1.12x10^6 cell/mm^3 และ 15.28±2.66 g/dL ตามลำดับ ส่วนปริมาณเม็ดเลือดขาว (WBC) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.57±6.88x10^3 cell/mm^3 โดยมีเปอร์เซ็นต์สัดส่วนของเม็ดเลือดขาวชนิด Neutrophil, Lymphocyte, Monocyte และ Eosinophil มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.40±6.88, 56.20±15.96, 1.60±1.67 และ 1.80±1.30 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ นอกจากนี้ ค่า Platelet และค่า Plasma protein มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 484.80±184.31x10^3 cell/mm^3 และ 6.16±0.68 g/dL ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ค่าโลหิตวิทยาและชีวเคมีในเลือดของกระบือที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกร

ค่าโลหิตวิทยาที่ศึกษา	ค่าเฉลี่ยที่ได้
PCV (%)	40.20±3.70
RBC (x10^6 cell/mm^3)	7.78±1.12
Hb (g/dL)	15.28±2.66
WBC (x10^3 cell/mm^3)	21.57±6.88
Neutrophil (%)	39.40±6.88
Lymphocyte (%)	56.20±15.96
Monocyte (%)	1.60±1.67
Eosinophil (%)	1.80±1.30
Platelet (x10^3 cell/mm^3)	484.80±184.31
Plasma protein (g/dL)	6.16±0.68

วิจารณ์ผล

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า เกษตรกรที่เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 60 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา โดยมีอาชีพหลักคือเกษตรกรรม และส่วนใหญ่จะเรียกสุกรพื้นเมืองว่า หมูขี้พร้า โดยได้รับส่งเสริมอาชีพจากส่วนราชการและเลี้ยงเพื่อสร้างรายได้เสริมเป็นหลัก มีการใช้แรงงานในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไม่เกิน 2 คน มีประสบการณ์ในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไม่เกิน 20 ปี และมีค่าใช้จ่ายในหารเลี้ยงส่วนใหญ่ไม่เกิน 500 บาทต่อปี สอดคล้องกับการศึกษาของ ธีวัฒน์ (2541) และ ไกรสิทธิ และคณะ (2548) ที่พบว่าผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองจะเลี้ยงสุกรเป็นอาชีพรองและมีอาชีพหลักคือทำนา เนื่องจากการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไทยได้ถูกนำไปส่งเสริมให้เกษตรกรรายย่อยเลี้ยง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลี้ยงแบบอินทรีย์ที่เน้นการใช้อาหารที่หาได้ง่ายในท้องถิ่นและมีราคาถูก เช่น พืชสวนหรือพืชไร่ที่เกษตรกรปลูก พืชพรรณตามธรรมชาติ เศษเหลือและผลพลอยได้จากการเกษตร เป็นต้น (พงษ์ชาญ, 2556) โดยเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในการศึกษานี้มีรูปแบบการเลี้ยงแบบเลี้ยงขังคอก มีการเลี้ยงพ่อพันธุ์ไม่เกิน 2 ตัว มีแม่พันธุ์ไม่เกิน 10 ตัว และเลี้ยงลูกสุกรหลังหย่านมไว้ไม่มากนัก หากมีจำนวนมากก็จะทำการขายออกไป มีการคัดลักษณะที่ดีไว้ทำพ่อแม่พันธุ์ และปล่อยให้ผสมกันเองตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้อาหารข้น แต่จะใช้เศษอาหารและเศษเหลือจากการเกษตรเป็นอาหารสุกร มีการถ่ายพยาธิเป็นครั้งคราว เมื่อพบสุกรป่วยก็จะซื้อยามารักษาเอง สอดคล้องกับรายงานของ ไกรสิทธิ และคณะ (2548) ที่พบว่ารูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองในจังหวัดสกลนครและจังหวัดใกล้เคียงจะเลี้ยงเป็นอาชีพเสริมรายได้จากอาชีพหลัก การเลี้ยงส่วนใหญ่มีแม่พันธุ์ 1-3 ตัวต่อหนึ่งบ้าน เพื่อหวังผลิตลูกสุกรไว้จำหน่ายหรือเลี้ยงเป็นสุกรขุน มีการให้อาหารตอนเย็นเล็กน้อย

การศึกษาครั้งนี้พบว่า ในการจำหน่ายสุกรพื้นเมืองจะเลือกจำหน่ายเฉพาะสุกรโตเต็มวัย โดยเป็นการขายให้กับคนทั่วไปในชุมชน ซึ่งจะมาซื้อถึงฟาร์มที่เลี้ยง ที่เป็นลักษณะแบบขายเหมาเป็นตัว โดยจะขายลูกสุกรที่โตเต็มวัยที่ดูจากขนาดตัวเป็นหลัก แต่ก็มีการชั่งขายบ้างด้วยเช่นกัน โดยจะขายในราคาตัวละไม่ต่ำกว่า 1,000

บาท เนื่องจากเนื้อสุกรพื้นเมืองมีรสชาติพิเศษที่แตกต่างออกไปจากเนื้อสุกรสายพันธุ์ต่างประเทศ (กันยา และจันทร์พร, 2549; เทวิน, 2551) ซึ่งมีรสชาติดีถูกปากชาวบ้านและมีราคาถูกกว่าเนื้อสุกรพันธุ์ต่างประเทศ (ธีรพงษ์, 2523: พงษ์ชาญ, 2545) จึงมีผู้นิยมซื้อไปบริโภคในโอกาสพิเศษ เช่น การกินเลี้ยงในโอกาสต่างๆ และประชาชนในบางท้องถิ่นยังมีความเชื่อในการใช้สุกรสีดำในพิธีกรรมต่างๆ (จตุพร, 2551) รวมถึงประเพณีของสังคมชนบทในบางพื้นที่ที่ไว้เป็นของขวัญแลกเปลี่ยนในการแต่งงานหรืองานมงคลต่างๆ (กันยา และจันทร์พร, 2549) ดังนั้น จึงถือได้ว่าเป็นตลาดที่ดีและมั่นคงสำหรับสุกรพื้นเมือง

สุกรพื้นเมืองที่ศึกษาในครั้งนี้ลักษณะภายนอกที่สำคัญคือ ส่วนใหญ่มีลำตัวสีดำล้วน ลักษณะใบหน้าใหญ่และยาว มีใบหูเล็กและตั้งชัน และมีลักษณะหลังแอ่นแต่ท้องไม่ยาน โดยอายุต่ำสุดคือ 8 เดือน และอายุสูงสุดคือ 4 ปี และมีน้ำหนักเฉลี่ยเท่ากับ 11.62 กิโลกรัม โดยมีจำนวนเต้านม 5- 6 คู่ ซึ่งสุกรพื้นเมืองจะโตเต็มวัยหรือสามารถผสมพันธุ์และตั้งต้องจะมีอายุประมาณ 8 เดือนขึ้นไป สอดคล้องกับรายงานของ ธีระ และโชค (2523) ที่รายงานว่า สุกรพื้นเมืองของชาวเขาเผ่าเหย้าและอาข่าในเขตจังหวัดเชียงรายมีลักษณะคล้ายพันธุ์ราด ลักษณะทางการสืบพันธุ์ที่เลี้ยงมีเต้านมเฉลี่ย 5.0 คู่ อายุเมื่อโตเต็มที่เฉลี่ย 5.8 เดือน และธีวัฒน์ (2541) ได้รายงานถึงสุกรพื้นเมืองในบ้านห้วยสิงห์ อำเภอทุ่งหัวช้าง จังหวัดลำพูน ว่ามีลักษณะคล้ายสุกรพันธุ์ควาย สุกรผสมได้ไวคือตัวผู้เริ่มผสมพันธุ์เมื่ออายุเฉลี่ย 71 วัน น้ำหนักตัวประมาณ 10-20 กิโลกรัม เพศเมียผสมได้เมื่ออายุ 105.5 วัน น้ำหนักตัวประมาณ 20-25 กิโลกรัม

SONGKHLA RAJABHAT UNIVERSITY

บทที่ 5
สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา สภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ซึ่งมีทั้งหมด 4 ตำบล คือ ตำบลทุ่งลาน ตำบลโคกม่วง ตำบลคลองหอยโข่ง และตำบลคลองหลา สามารถสรุปผลการศึกษาและมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการศึกษา

1. ด้านสภาพสังคมและเศรษฐกิจของผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

พบว่า เกษตรกรที่เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 60 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา โดยมีอาชีพหลักคือเกษตรกรรม และส่วนใหญ่จะเรียกสุกรพื้นเมืองว่า หมูขี้พร้า โดยได้รับส่งเสริมอาชีพมาจากส่วนราชการและเลี้ยงเพื่อสร้างรายได้เสริมเป็นหลัก มีการใช้แรงงานในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไม่เกิน 2 คน มีประสบการณ์ในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองไม่เกิน 20 ปี และมีค่าใช้จ่ายในหารเลี้ยงส่วนใหญ่ไม่เกิน 500 บาทต่อปี

2. ด้านสภาพการเลี้ยงของผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

พบว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา มีรูปแบบการเลี้ยงคือแบบเลี้ยงขังคอก มีการเลี้ยงพ่อพันธุ์ไม่เกิน 2 ตัว มีแม่พันธุ์ไม่เกิน 10 ตัว และเลี้ยงลูกสุกรหลังหย่านมไว้ไม่มากนัก หากมีจำนวนมากก็จะทำการขายออกไป มีการคัดลักษณะที่ดีไว้ทำพ่อแม่พันธุ์ และปล่อยให้ผสมกันเองตามธรรมชาติ ส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้อาหารข้นในการเลี้ยง แต่จะใช้เศษอาหารและเศษเหลือจากการเกษตรเป็นอาหารสุกร มีการถ่ายพยาธิเป็นครั้งคราว เมื่อพบสุกรป่วยก็จะซื้อยามารักษาเอง

3. ด้านวิธีการจำหน่ายและรายได้จากการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง

พบว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา จะจำหน่ายสุกรโตวัยทั้งเพศผู้และเพศเมีย ในการจำหน่ายสุกรพื้นเมืองจะเป็นการขายให้กับคนทั่วไปในชุมชน ซึ่งจะมาซื้อถึงฟาร์มที่เลี้ยง ที่เป็นลักษณะแบบขายเหมาเป็นตัว โดยจะขายลูกสุกรที่โตเต็มวัยที่ดูจากขนาดตัวเป็นหลัก แต่ก็มีการชั่งขายบ้างด้วยเช่นกัน โดยจะขายได้ในราคาตัวละไม่ต่ำกว่า 1,000 บาท

4. อายุโตเต็มวัย น้ำหนักตัวและลักษณะภายนอกที่สำคัญของสุกรพื้นเมือง

พบว่า สุกรพื้นเมืองของเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา มีลักษณะภายนอกที่สำคัญคือ ส่วนใหญ่มีลำตัวสีดำล้วน ลักษณะใบหน้าใหญ่และยาว มีใบหูเล็กและตั้งชัน และมีลักษณะหลังแอ่นแต่ท้องไม่ยาน โดยอายุต่ำสุดคือ 8 เดือน และอายุสูงสุดคือ 4 ปี และมีน้ำหนักเฉลี่ยเท่ากับ 11.62 กิโลกรัม โดยมีจำนวนเต้านม 5- 6 คู่ ซึ่งสุกรพื้นเมืองจะโตเต็มวัยหรือสามารถผสมพันธุ์และตั้งต้องจะมีอายุประมาณ 8 เดือนขึ้นไป

5. ค่าโลหิตวิทยา (Hematology) ของสุกรพื้นเมือง

พบว่า ค่าโลหิตวิทยา (Hematology) ของสุกรพื้นเมืองโตเต็มวัยที่เลี้ยงในฟาร์มเกษตรกรในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา มีค่า PCV (packed cell volume), ปริมาณเม็ดเลือดแดง (RBC) และค่าฮีโมโกลบิน (Hemoglobin: Hb) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 40.20±3.70 เปอร์เซ็นต์, 7.78±1.12x106 cell/mm3 และ 15.28±2.66 g/dL ตามลำดับ ส่วนปริมาณเม็ดเลือดขาว (WBC) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.57±6.88x103 cell/mm3 โดยมีเปอร์เซ็นต์สัดส่วนของเม็ดเลือดขาวชนิด Neutrophil, Lymphocyte, Monocyte และ Eosinophil มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.40±6.88, 56.20±15.96, 1.60±1.67 และ 1.80±1.30 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ นอกจากนี้ ค่า Platelet และค่า Plasma protein มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 484.80±184.31x103 cell/mm3 และ 6.16±0.68 g/dL ตามลำดับ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษา สภาพการเลี้ยงดูและลักษณะที่สำคัญทางเศรษฐกิจบางประการของสุกรพื้นเมืองในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา ครั้งนี้ พบว่า สภาพการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองของเกษตรกรยังไม่พัฒนาเท่าที่ควร และมีแนวโน้มที่จะเลิกเลี้ยงกันมากขึ้น ดังนั้นควรมีการให้ความรู้ด้านการเลี้ยงดูสุกรพื้นเมืองตามหลักวิชาการ และมีการถ่ายทอดเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องให้กับเกษตรกรผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง เพื่อให้การเลี้ยงสุกรพื้นเมืองเกิดการพัฒนาและมีการใช้ประโยชน์จากกระบือได้อย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

กันยา ตันติวิสุทธิกุล และ จันทร์พร เจ้าทรัพย์. 2549. คุณภาพเนื้อสุกรพื้นเมือง สุกรป่า และสุกรลูกผสมสายพันธุ์ยุโรป. เรื่องเต็มการประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 44 : สาขาสัตว์ สาขาสัตวแพทยศาสตร์. กรุงเทพฯ: หน้า 407-415

เกศินี เกตุพยัคฆ์, สุมาลี แท้สูงเนิน และ รัชนีวรรณ วงศ์พระจันทร์. 2562. ประสิทธิภาพการผลิตของสุกรลูกผสมและสุกรพื้นเมืองที่เลี้ยงแบบเกษตรธรรมชาติ. แก่นเกษตร 47 ฉบับพิเศษ 2 : 961-968

ไกรสิทธิ วสุเพ็ญ, ชเวง สารคล่อง, อรอนงค์ พวงชมพู, เฉลิมพล เยื้องกลาง, ชำนาญวิทย์ พรหมโคตร, ศศิพันธ์ วงศ์สุทธาวาส, ปิยวิทย์ เกสร และ ไพวัลย์ ศรีนานวล. 2548. การศึกษาความสามารถในการให้ผลผลิตของสุกรพื้นเมืองในภาค ตะวนออกเฉียงเหนือของประเทศไทย. 24 พฤศจิกายน 2554. Available from: URL: http://research.skc.rmuti.ac.th/node/99

กรมปศุสัตว์. 2558. การเลี้ยงสุกร. สำนักพัฒนาการปศุสัตว์และถ่ายทอดเทคโนโลยี, กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, กรุงเทพ: 45 หน้า

จตุพร คูนแก้ว. 2551. การศึกษาลักษณะซากและคุณภาพเนื้อของสุกรพื้นเมืองไทย. วิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตสัตว์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี; 51 หน้า

จรัญ จันทลักขณา. 2524. การปรับปรุงพันธุ์หมูเมืองไทยในอนาคต. สุกรสาส์น 7(28) : 27 – 45

ดำรง กิตติชัยศรี, จรัส สว่างทัพ, บรรยง ศรีตะวัน และ นฤมล สมคุณา. 2553. การพัฒนารูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของเกษตรกรรายย่อยในจังหวัดบุรีรัมย์โดยกระบวนการมีส่วนร่วม. การประชุมเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 17 และการสัมมนาวิชาการเพื่อเผยแพร่งานวิจัยสู่ชุมชน ครั้งที่ 5 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์: หน้า 364-372

ธีระ วิสิทธิ์พานิช และโชค มิเกล. 2523. สุกรในเขตพื้นที่สูง. เอกสารเผยแพร่ เล่มที่ 6 คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เชียงใหม่. 27 หน้า

ธีรวัฒน์ กิมลูน. 2541. การเลี้ยงสุกรไทยพื้นเมืองที่หมู่บ้านห้วยงูสิงห์ อำเภอทุ่งหัวช้าง จังหวัดลำพูน. วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) สาขาสัตวศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 98 หน้า

เทวิน วงษ์พระลับ. 2551. “สัตว์พื้นเมือง” มรดกล้ำค่าทางชีววิทยาในสถานการณ์ใกล้สูญพันธุ์. วารสารแก่นเกษตร, 36: 95-98

บุญล้อม ชีวะอิสระกุล. 2541. โภชนศาสตร์สัตว์. ภาควิชาสัตวศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เชียงใหม่

ประภาส มหินชัย, สุรศักดิ์ โสภณจิตร และ สายพิณ เจริญสนองกุล. 2548. การคัดเลือกและการปรับปรุงพันธุ์สุกรพื้นเมืองในภาคเหนือของประเทศ. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ มูลนิธิโครงการหลวง ตามโครงการวิจัยที่ 3045-3350 งบประมาณปี 2546-2548; 40 หน้า

พนิช คำรบธนสาร. 2545. ความหลากหลายทางพันธุกรรมของสุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย. วิทยานิพนธ์ฉบับสมบูรณ์ หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการผลิตสัตว์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี; 101 หน้า

พิชญ์รัตน์ แสนไชยสุริยา. 2540. การผลิตสุกร. ขอนแก่น, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พงษ์ชาญ ณ ลำปาง. 2528. ระบบการเลี้ยงสุกรแบบดั้งเดิมในชนบทภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. โครงการวิจัยระบบการทำฟาร์ม มหาวิทยาลัยขอนแก่น. KKU / FSR, A / Te / No. 1 / 85.

พงษ์ชาญ ณ ลำปาง. 2545. การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรพันธุกรรมของสุกรไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. SUT3-303-38-12-08.

พงษ์ชาญ ณ ลำปาง. 2548. ระบบการเลี้ยงสุกรแบบดั้งเดิมในชนบท. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น

พงษ์ชาญ ณ ลำปาง. 2556. การใช้ประโยชน์สุกรพันธุ์ไทยในระบบการเกษตรยั่งยืนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. รายงานการวิจัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี, นครราชสีมา: 27 หน้า

วรรณพร ทะพิงค์แก. 2561. การผลิตสุกร. ศูนย์บริหารงานวิจัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่; หน้า 21-48

แสนศักดิ์ นาควิสุทธิ์. 2543. ความหลากหลายทางชีวภาพด้วยการเกษตร: การอนุรักษ์พันธุ์สัตว์เลี้ยง. วารสารสัตวบาล, 10(11): 1- 4.

อมรรัตน์ ขุนทองเอก. 2537. การศึกษาระบบการเลี้ยงและคาริโอไทป์ของสุกรพื้นเมืองในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาสัตวศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.

อุทัย คันโธ. 2529. อาหารและการผลิตอาหารเลี้ยงสุกรและสัตว์ปีก. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. นครปฐม

องค์การบริหารส่วนตำบลคลองหอยโข่ง. 2565. โครงการสืบค้นและจัดทำฐานข้อมูลประวัติศาสตร์ท้องถิ่นตำบลคลองหอยโข่ง ประจำปี 2561. Online Available; https://www.klonghoykhong.go.th/ (สืบค้นวันที่ 30 ตุลาคม 2565)

Ensminger, M.E. and Parker, R.O. 1997. Swine science. Animal Agriculture Series (6th ed.). Danville: Interstate Publishers, Inc.

Koh, F.K. 1981. Evaluation of native strains of pigs of the SABRAO region ใน จรัญ จันทลักขณา. (2524). การปรับปรุงพันธุ์หมูเมืองไทยในอนาคต. สุกรสาส์น 7(28) : 27 – 45

Loon, D.V. 1992. Small - Scale Pig Raising. (19 th edit). Vermont: Garden Way Publishing.

Rattanaronchart, Suwut. 1994. Present situation of Thai native pigs. Department of Animal Sciences, Faculty of agriculture, Chiang Mai University, Chiang Mai. 23 page

Serres, H. 1992. Manual of pig production in the tropical. Redwood Press, Melksham, London.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสำรวจโครงการวิจัยเรื่อง สภาพการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองของเกษตรกรอำเภอคลองหอยโข่ง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อเจ้าของ.....อายุ.....ปี.....ที่อยู่.....

1. สภาพด้านสังคมของผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

1.1 สถานภาพการสมรส

☐1. สมรส ☐2. โสด ☐3. หม้าย

1.2 อายุ

☐1. ≤ 40 ปี ☐2. อายุ 41-50 ปี ☐3. อายุ 51-60 ปี ☐4. ≥ 61 ปี

1.3 ระดับการศึกษา

☐1. ประถมศึกษา (ป.4 หรือ ป.6) ☐2. มัธยมศึกษาตอนต้น ☐3. มัธยมศึกษาตอนปลาย

☐4. อนุปริญญา ☐5. ปริญญาตรี ☐6. อื่นๆ.....

2. สภาพด้านเศรษฐกิจของผู้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง

2.1 อาชีพหลัก

☐1. ทำนา ☐2. ทำสวน ☐3. ทำไร่ ☐4. เลี้ยงสัตว์ (.....) ☐5. รับจ้าง ☐6. อื่นๆ.....

2.2 ท่านเรียกสุกรพื้นเมืองว่าอะไร

☐1. หมูดำ ☐2. หมูขี้พร้า ☐3. หมูกี้ ☐4. หมูกระโดน ☐5. หมูแจ้

☐6. หมูขี้ไก่ ☐7. หมูติ้น ☐8. อื่นๆ.....

2.3 แรงงานในครัวเรือนที่ใช้เลี้ยงสุกรพื้นเมือง (คน)

☐1. 1 – 2 คน ☐2. 2 – 4 คน ☐3. มากกว่า 4 คนขึ้นไป

2.4 ประสบการณ์การเลี้ยงสุกรพื้นเมือง (ปี)

☐1. ≤ 5 ปี ☐2. 5 – 10 ปี ☐3. 11 – 20 ปี ☐4. 21 – 30 ปี ☐5. ≥ 30 ปี

2.5 ค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองต่อปี

☐1. ≤ 500 บาท ☐2. 501-1,000 บาท ☐3. 1,001-5,000 บาท ☐4. > 5,00 บาท

3. ประเภทและจำนวนสุกรพื้นเมืองที่เกษตรกรเลี้ยง

3.1 จำนวนสุกรพื้นเมืองพ่อพันธุ์ (ตัว)

☐1. ไม่มีพ่อพันธุ์ ☐2. ≤ 2 ตัว ☐3. 3-5 ตัว ☐4. ≥ 5 ตัว

3.2 จำนวนแม่พันธุ์ (ตัว)

☐1. ไม่มีแม่พันธุ์ ☐2. ≤ 2 ตัว ☐3. 3-10 ตัว ☐4. 11-20 ตัว ☐5. ≥ 21 ตัว

3.3 จำนวนลูกสุกรพื้นเมือง (ตัว)

☐1. ไม่มี ☐2. ≤ 2 ตัว ☐3. 3-10 ตัว ☐4. 11-20 ตัว ☐5. 21-49 ตัว ☐6. ≥ 50 ตัว

4. สภาพการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองของเกษตรกร

4.1 สาเหตุที่เลือกเลี้ยงสุกรพื้นเมือง

☐1. เป็นอาชีพอิสระ ☐2. สร้างรายได้เพิ่ม ☐3. เป็นอาหารในครัวเรือน

☐3. สืบทอดจากบรรพบุรุษ ☐4. ได้รับการส่งเสริมจากทางราชการ ☐5. อื่น.....

4.2 วิธีการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง

☐1. ปล่อยให้หากินเอง ☐2. ขังคอก ☐3. ผูกล่ามคอ ☐4. . อื่น.....

4.3 การเลี้ยงแม่สุกรพื้นเมืองเลี้ยงลูก

☐1. เลี้ยงรวมกับฝูง ☐2. แยกเลี้ยงต่างหาก ☐3. ผูกล่ามคอไว้

4.4 การผสมพันธุ์แม่สุกรพื้นเมือง

☐1. ปล่อยผสมพันธุ์กันเอง ☐2. จูงพ่อ-แม่พันธุ์ไปผสม ☐3. ผสมเทียม

4.5 การคัดเลือกสุกรพื้นเมืองไว้ทำพ่อแม่พันธุ์

☐1. ไม่มีการคัดเลือก ☐2. คัดลักษณะรูปร่างที่ดีไว้

4.6 การใช้อาหารข้น

☐1. ไม่เคยใช้ ☐2. ใช้เป็นบางครั้ง ☐3. ใช้เป็นหลัก

4.7 การถ่ายพยาธิ

☐1. ไม่เคยถ่ายพยาธิ ☐2. ถ่ายพยาธิเป็นบางครั้ง ☐ 3. ถ่ายพยาธิเป็นประจำ

4.8 วิธีการรักษาเมื่อสุกรป่วย

☐1. รีบขายออกไป ☐2.ซื้อยามาฉีดเอง ☐3. ตามคนมารักษา ☐4. ใช้สมุนไพรพื้นบ้าน

5. การจำหน่ายและรายได้จากสุกรพื้นเมือง

5.1 การจำหน่ายสุกรพื้นเมืองทั้งหมดต่อปี (ตัว)

☐1. ไม่มี ☐2. ≤ 3 ตัว ☐3. 3-10 ตัว ☐4. 11-20 ตัว ☐5. ≥ 21 ตัว

5.2 วิธีการขายสุกรพื้นเมือง

☐1. มาซื้อถึงบ้าน ☐2. นำไปขายที่ตลาด ☐3. อื่นๆ.....

5.3 บุคคลที่มาซื้อสุกรพื้นเมือง

☐1. พ่อค้า ☐2. บุคคลทั่วไป ☐ 3.อื่นๆ.....

5.4 ลักษณะที่สำคัญของสุกรพื้นเมืองที่ตลาดต้องการ

☐ 1.พันธุ์ ☐ 2.เพศ ☐ 3.อายุ ☐ 4.ขนาด ☐ 5.อื่นๆ.....

5.5 ประเภทสุกรพื้นเมืองที่ขาย

☐1. ลูกหมูระยะดูดนม ☐2. ลูกหมูระยะหย่านม ☐3. หมูรุ่น 2-5 เดือน ☐4. หมูโต 5 เดือนขึ้นไป

5.6 วิธีการขายสุกรพื้นเมือง

☐1. ชั่งน้ำหนัก ☐2. ขายเหมาเป็นตัว ☐3. เชือดขายเป็นเนื้อ ☐4. อื่น.....

5.7 ราคาขายจากการเหมาเป็นตัว

☐1. ตัวละ 300-500 บาท ☐2. ตัวละ 501-1000 บาท ☐3. ตัวละ 1001 บาท ขึ้นไป

5.8 ราคาขายจากการขายแบบชั่งน้ำหนัก

☐1. ใช้ราคาตามท้องตลาด ☐2. กำหนดราคาเอง ☐3. อื่นๆ.....

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกผลการวัดสัดส่วนสุกรพื้นเมือง

สุกรตัวที่.....

ชื่อฟาร์ม..... ที่อยู่.....

ชื่อสุกร.....อายุ.....ปี เพศ.....ลำดับท้องที่.....จำนวนลูกที่คลอด.....ตัว

น้ำหนักสุกร.....กิโลกรัม.....กรัม จำนวนเต้านม.....คู่ ลักษณะหาง.....

ผลการเจาะเลือด ☐1.เจาะได้ ☐2.เจาะไม่ได้

สีของสุกร ☐1. ดำล้วน ☐2. ตัวดำท้องขาว ☐3. ดำปนขาว ☐4. อื่น.....

ลักษณะหน้า ☐1. หน้าสั้น ☐2. หน้ายาว ☐3. อื่นๆ.....

ลักษณะใบหู ☐1. เล็กตั้งชัน ☐2. เล็กและปรก ☐3. ใหญ่ตั้งชัน ☐4. ใหญ่และปรก

ลักษณะหลัง/ท้อง ☐1. ตรง/ท้องยาน ☐2. ตรง/ท้องไม่ยาน ☐3. ตรง/ท้องยาน ☐4. ตรง/ท้องไม่ยาน

ขนาดร่างกาย

1.1 ความสูงถึงปุ่มหลัง .....เซนติเมตร

1.2 ความสูงส่วนท้าย .....เซนติเมตร

1.3 ความยาวลำตัว .....เซนติเมตร

1.4 ความยาวรอบอก .....เซนติเมตร

1.5 ความยาวรอบท้อง .....เซนติเมตร

1.6 ความห่างของปุ่มกระดูกสะโพก .....เซนติเมตร

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ-สกุล นายรัญจวน อิสรรักษ์ ใบอนุญาตใช้สัตว์ U1-06427-2560
Mr.RUNJUAN ITSARARUK

เลขบัตรประจำตัวประชาชน 3 – xxxxxxxxxx - 25 - 0

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

หน่วยงาน คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000
โทรศัพท์ 074-336964 โทรสาร 074-336964
โทรศัพท์มือถือ 083-5381379 E-mail; Runjuanit@gmail.com

ประวัติการศึกษา

ระดับการศึกษา	คุณวุฒิ-สาขาวิชา	สถาบันการศึกษา	ปีที่สำเร็จการศึกษา
ปริญญาตรี	สพ.บ. - สัตวแพทยศาสตร์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	2546
ปริญญาโท	กษ.ม. - เกษตรศาสตร์และสหกรณ์	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช	2556

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ ระบุสาขาวิชาการ: การผลิตสัตว์
สัตวแพทย์

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการงานวิจัย

1. โครงการวิจัย : สภาพการเลี้ยงกระบือและความสมบูรณ์พันธุ์ในสภาพการเลี้ยงแบบปล่อยแปลง **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** ได้รับทุนอุดหนุนจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) งบประมาณ ประจำปี 2555

2. งานวิจัยที่ตีพิมพ์

เพ็ญนภา ตาคำ , วิลาวรรณ เรือนสิทธิ์ , พิชานันท์ สืบสะอาด , อรอนงค์ เส้งเล่า , ทิพย์กมล ธิการาช, วรพัฒน์ ประชาศิลป์ชัย, ชลลดา โสดารัตน์, พชรพร ตาดี, ไพโรจน์ พงศ์กิดาการ, ปัฐมา เจริญตัณธนกุล, รัญจวน อิสรรักษ์, เรือนแก้ว ประพฤติ, Dante Fabros Jr. และ วศิน เจริญตัณธนกุล. 2563. การตรวจสอบเชิงโมเลกุลและความชุกของ Hepatozoon canis ในสุนัขที่ศูนย์พักพิงสุนัขในจังหวัดเชียงใหม่. บทความฉบับเต็ม รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและนวัตกรรม (มหาวิทยาลัยแม่โจ้) ครั้งที่ 1; 670-676

Pennapa Takam, Runjuan Itsararuk, Phairot Phongkidakarn, Pattama Chararntantanakul, Dante Fabros Jr., Thipkamon Thikarach, Wilawan Ruansit, pichanan Suebsaard, Onanong Senglao and Chararntantanakul.

2019. Prevalence of Tick-Bone disease for native cattle in Mae Ai district, Chiang Mai, Thailand. The 1st international symposium “Sustainable development and internationalization of higher education”, Lao PDR; 16

วิณากร ที่รัก และ รัญจวน อิสรรักษ์. 2560. การใช้เศษบะหมี่กึ่งสำเร็จในอาหารต่อสมรรถภาพการผลิตและคุณภาพซากนกกระทาญี่ปุ่น. การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ 9 : 2560 “การบูรณาการงานวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน” ณ อาคารเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต:; 1535-1543

รัญจวน อิสรรักษ์ และ วิณากร ที่รัก. การเลี้ยง น้ำหนักตัว และสัดส่วนร่างกายของกระบือเพศเมียโตเต็มวัยในจังหวัดสงขลา. การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ 8 : 2559 “การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมอย่างยั่งยืนสู่โลกาภิวัฒน์” วันที่ 15 ธันวาคม 2559 ณ อาคารเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต; 1490-1499

อภิชาติ พันชูกลาง, รัญจวน อิสรรักษ์, ภวิกา บุณยพิพัฒน์ และ ศรัณยา สถิตมั่นวิวัฒน์. 2559. การประเมินคุณภาพของชุดสกัดดีเอ็นเอที่หมดอายุใช้เกินกว่า 2 ปี ทดสอบโดยปฏิกิริยาลูกโซ่พอลิเมอเรสของยีน heat shock protein 70. การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ครั้งที่ 8 : 2559 “การวิจัยและพัฒนานวัตกรรมอย่างยั่งยืนสู่โลกาภิวัฒน์” วันที่ 15 ธันวาคม 2559 ณ อาคารเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต; 854-861

อภิชาติ พันชูกลาง, รัญจวน อิสรรักษ์, ภวิกา บุณยพิพัฒน์ และ ศรัณยา สถิตมั่นวิวัฒน์. 2558. คุณภาพของชุดสกัดดีเอ็นเอที่หมดอายุการใช้งานงานเกินกว่า 2 ปี โดยการเก็บรักษาที่อุณหภูมิ -20 องศาเซลเซียส. การประชุมวิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 4 ประจำปี 2558 เรื่อง การวิจัยและนวัตกรรมเพื่อพัฒนาท้องถิ่นสู่ประชาคมอาเซียน ณ อาคารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์; 1-4

อาภรณ์ ส่งแสง, อุษา อ้นทอง, วรรณชัย พรหมเกิด และ รัญจวน อิสรรักษ์. 2555. ผลการใช้ซีโอไลต์ธรรมชาติเสริมในอาหารไก่เนื้อและการใช้ซีโอไลต์ผสมในวัสดุรองพื้นคอกไก่ต่อสมรรถนะการผลิตและระดับแอมโมเนียและไฮโดรเจนซัลไฟด์. การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยทักษิณ ครั้งที่ 22 ประจำปี 2555 "วิถีไทยวิถีอาเซียน วิถีแห่งความร่วมมือ" ระหว่างวันที่ 23-26 พฤษภาคม 2555 ณ ศูนย์ประชุมนานาชาติฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา; 148-156

รัญจวน อิสรรักษ์, สุรศักดิ์ คชภักดี, เกตุศิริ และธีรพล อาจไพรินทร์. 2551. อิทธิพลของปุ๋ยมูลโคและปุ๋ยยูเรียต่อผลผลิต และส่วนประกอบทางเคมีของหญ้าหวายข้อ.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลวิชาการ ครั้งที่ 1 “ถ่ายทอดงานวิจัยสู่สังคมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน” ระหว่างวันที่ 27-29 สิงหาคม 2551. มหาวิทยาลัยราชมงคลศรีวิชัย; 668-677

Aporn Songsang, Adcharatt Suwanpugdee, Uraiporn Nokpet, Jaikliang Anongnit and Itsararuk Runjuan. 2008. Utilisation of Aquatic Plant in Natural Wetland (Thalae-Noi) as Animal Feed. International Research on Food Security, Natural Resource Management and Rural Development; 433

อุไรวรรณ ทองแกมแก้ว ไพบูลย์ ประโมจณีย์ สุศักดิ์ คชภักดี และรัญจวน อิสรรักษ์. 2551. โครงการชุมชนร่วมสร้างในเขตปฏิรูปที่ดิน: แนวทางการปลูกพืชร่วมยางพารา. การประชุมทางวิชาการและนำเสนอผลงาน “วิกฤติเกษตรและอาหารสู่กระบวนการวิจัยเพื่อพัฒนาการเกษตรในภาคใต้” งานทักษิณวิชาการ งานเกษตรแฟร์ ครั้งที่ 4 16-20 สิงหาคม 2551. มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตพัทลุง; 27-36

สุรศักดิ์ คชภักดี โกเมนทร์ศิรินุพงศ์ ประเสริฐ ศรีสมโภชน์ อนุชิต สุนทรพิธและ รัญจวน อิสรรักษ์. 2550. ลักษณะภายนอกที่สำคัญของโคชนภาคใต้. การประชุมวิชาการงานเกษตรนเรศวรครั้งที่ 6 “เกษตรปลอดภัย ห่วงใยสิ่งแวดล้อม พร้อมใจถวายในหลวง”. 20-21 มิถุนายน 2550. คณะเกษตรศาสตร์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยนเรศวร; หน้า 11-12

นายรัญจวน อิสรรักษ์ ณรงค์ ทองช่วย สายทิพย์ ทิ้งดำขาว โนรายมี หะยีลาเต๊ะและ นายสุรศักดิ์ คชภักดี. 2550. ลักษณะภายนอกที่สำคัญของโคพื้นเมืองภาคใต้ในจังหวัดพัทลุง. การประชุมวิชาการงานเกษตรนเรศวรครั้งที่ 6 “เกษตรปลอดภัย ห่วงใยสิ่งแวดล้อม พร้อมใจถวายในหลวง”. 20-21 มิถุนายน 2550. คณะเกษตรศาสตร์ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มหาวิทยาลัยนเรศวร; หน้า 13-14

2. ชื่อ - สกุล นายครวญ บัวคีรี
Mr. KRUAN BUAKEEREE

เลขบัตรประจำตัวประชาชน 3 – xxxxxxxxxx – 5 - 49

ตำแหน่งปัจจุบัน ผู้ช่วยศาสตราจารย์

หน่วยงาน คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราภัฏสงขลา
ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000
โทรศัพท์ 074-336964 โทรสาร 074-336964
โทรศัพท์มือถือ 081-8963152 E-mail : kruanbu@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบการศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อปริญญาและชื่อเต็ม	สาขาวิชา	วิชาเอก	ชื่อสถาบันการศึกษา
2533	ปริญญาตรี	วท. บ. วิทยาศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยม อันดับ 2	เทคโนโลยีการผลิตสัตว์	-	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง
2536	ปริญญาโท	วท. ม. วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต	เกษตรศาสตร์	สัตวบาล	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
2546	ปริญญาเอก	วท.ด. วิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิต	เทคโนโลยีการผลิตสัตว์	-	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ ระบุสาขาวิชาการ: การผลิตสัตว์

งานวิจัย

1. โครงการวิจัย

1.1 การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสุกรพื้นเมือง ที่เลี้ยงเป็นอาชีพเสริมของเกษตรกร ในเขตพื้นที่อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** ได้รับทุนอุดหนุนจาก เครือข่ายบริหารการวิจัยภาคใต้ตอนล่าง งบประมาณ ประจำปี 2547

1.2 การผลิตไข่ไก่คุณภาพดีในโรงเรือนระบบปิดเพื่อสนับสนุนโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนในอำเภอเมืองจังหวัดสงขลา **(หัวหน้าโครงการย่อย)** ในโครงการแปรรูปอาหารเพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์สินค้าเกษตรให้มีคุณภาพและปลอดภัย ในชุดโครงการ ศึกษาการพัฒนาการผลิตและแปรรูปผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อความปลอดภัยและมีคุณค่าทางโภชนาการใน อ. เมือง จ. สงขลา ทุนสนับสนุนจังหวัดสงขลางบประมาณประจำปี 2549

1.3 การใช้ประโยชน์จากกล้วยในการผลิตสัตว์ปีกและสัตว์น้ำ **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** ได้รับเงินทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา งบประมาณประจำปี 2549

1.4 การใช้สารสีจากเนื้อตาลสุกเป็นแหล่งสารสีในอาหารไก่ไข่ **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** ได้รับทุนอุดหนุนจาก เครือข่ายบริหารการวิจัยภาคใต้ตอนล่าง งบประมาณประจำปี 2551

1.5 การใช้ประโยชน์จากเปลือกกล้วยนางพญาป่นในอาหารนกกระทาระยะไข่ **(หัวหน้าโครงการย่อย)** ในโครงการการพัฒนาการปลูก การแปรรูป และการบริหารผลิตภัณฑ์จากกล้วยนางพญาเพื่อเป็นผลิตภัณฑ์ชุมชนโดยได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) งบประมาณประจำปี 2551

1.6 การวิจัยและพัฒนารูปแบบการจัดกระบวนการเรียนการสอนให้นักศึกษามีความสามารถสู่การประกอบอาชีพธุรกิจอาหารตลอดห่วงโซ่อุปทาน กรณีศึกษา ปลาหวานผลิตภัณฑ์ชุมชนกลุ่มแม่บ้าน ต.หัวเขา อ.สิงหนคร จ.สงขลา **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** โดย

ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) งบประมาณประจำปี 2552

1.7 การประมาณกราฟการเจริญเติบโตและการพัฒนาทางการสืบพันธุ์ของไก่เบตง **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษางบประมาณประจำปี 2554

1.8 การศึกษาการเจริญเติบโตของไก่สาวและค่าทางพันธุกรรมลักษณะการให้ผลผลิตไข่ในแม่ไก่เบตง **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ(วช.) งบประมาณประจำปี 2554

1.9 การพัฒนาการผลิตไก่เบตงในเชิงพาณิชย์ของเกษตรกรในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา **(หัวหน้าโครงการวิจัย)** ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษางบประมาณประจำปี 2558.

1.10 การเปรียบเทียบสมรรถภาพการผลิตและคุณภาพซากของไก่เบตงกับไก่ประดู่หางดำและไก่คอล่อนในสภาพการเลี้ยงแบบกึ่งปล่อย (**หัวหน้าโครงการวิจัย**) ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้ คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2562

2. งานวิจัยที่ตีพิมพ์

ครวญ บัวคีรี และ มงคล เทพรัตน์. 2549. การศึกษารูปแบบการเลี้ยงร่วมกับการใช้บอระเพ็ดบดผงต่อสมรรถภาพการผลิตสุกรพื้นเมือง *ใน* การประชุมวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 44 ประจำปี 2549.

ครวญ บัวคีรี. 2551. ผลการใช้ใบพืชป่นบางชนิดในอาหารต่อสมรรถภาพการให้ผลผลิตไข่ของไก่ไข่และคุณภาพไข่ *ใน* การประชุมวิชาการของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ประจำปี 2551

ครวญ บัวคีรี มงคล เทพรัตน์ และ ธัญจิรา เทพรัตน์. 2561. การพัฒนาการผลิตไก่เบตงในเชิงพาณิชย์ของเกษตรกรในอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา. ว.เกษตรพระวรุณ.15(1): 130-137.

ครวญ บัวคีรี ปาริฉัตร คงดำ ตัสนีม อูเซ็ง ทวีศักดิ์ ทองไฝ และ มงคล เทพรัตน์. 2565. ผลการใช้ผักตบชวาป่นร่วมกับเอนไซม์ไฟเตสต่อสมรรถภาพการผลิตของเป็ดเทศกบินทร์บุรี. ประชุมวิชาการระดับชาติ ม. ทักษิณ .

Buakeeree, K and P. Nualhnuplong. 2016. Effect of dietary protein and energy levels on growth performances and reproductive system development in female Betong chicken (*Gallus domesticus*) during growing-pullet period. Khon Kaen Agriculture J.469-478.

Buakeeree, K and P. Nualhnuplong. 2016. Effects of photoperiod on production performances and reproductive development of female Betong chicken *(Gallus domesticus)*. The 3rd IBCELC Conference Proceeding. Okinawa Japan.45-51.

3. ชื่อ – นามสกุล นางสาวปิยะนันท์ นวลหนูปล้อง
Ms. PIYANAN NUALHNUPLONG

เลขบัตรประจำตัวประชาชน 3 – xxxxxxxxx – 90 – 0

ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์

หน่วยงาน คณะเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราภัฏสงขลา
ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000
โทรศัพท์ 074-336964 โทรสาร 074-336964
โทรศัพท์มือถือ 081-3973341 E-mail: piyanan.nu@skru.ac.th

ประวัติการศึกษา

ปีที่จบการศึกษา	ระดับปริญญา	อักษรย่อปริญญาและชื่อเต็ม	วิชาเอก	ชื่อสถาบันการศึกษา
2445	ปริญญาตรี	วท. บ. เกษตรศาสตร์	สัตวศาสตร์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
2550	ปริญญาโท	วท. ม. สัตวศาสตร์	สัตวศาสตร์	มหาวิทยาลัยขอนแก่น
2563	ปริญญาเอก	ปร.ด.การจัดการทรัพยากรเกษตรเขตร้อน	-	มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ ระบุสาขาวิชาการ : การผลิตสัตว์

งานวิจัย

1. โครงการวิจัย

1) การประมาณกราฟการเจริญเติบโตและการพัฒนาทางการสืบพันธุ์ของไก่เบตง (**ผู้ร่วมโครงการวิจัย**) ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา งบประมาณประจำปี 2554
2) การศึกษาการเจริญเติบโตของไก่สาวและค่าทางพันธุกรรมลักษณะการให้ผลผลิตไข่ในแม่ไก่เบตง (**หัวหน้าโครงการวิจัย**) ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) งบประมาณประจำปี 2554

3) การวิจัยและพัฒนาระบบการผลิตไก่เบตง และพัฒนากลไกการจัดการเชิงพื้นที่เพื่อเพิ่มศักยภาพการผลิตไก่เบตง เพื่อรองรับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจตามนโยบาย 3 เมืองต้นแบบจังหวัดชายแดนภาคใต้ มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน สนับสนุนโดยสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สกสว.)

2. งานวิจัยที่ตีพิมพ์

Buakeeree, K and P. Nualhnuplong. 2016. Effect of dietary protein and energy levels on growth performances and reproductive system development in female Betong chicken (*Gallus domesticus*) during growing-pullet period. Khon Kaen Agriculture J. 469-478.

Buakeeree, K and P. Nualhnuplong. 2016. Effects of Photoperiod on Production Performances and Reproductive Development of Female Betong Chicken *(Gallus domesticus)*. The 3rd IBCELC Conference Proceeding. Okinawa Japan. 45-51.

เถลิงศักดิ์ อังกุรเศรณี ปิยะนันท์ นวลหนูปล้อง จีรศักดิ์ บำรุงศักดิ์ และนัสวัล บุญวงศ์. (2561). รูปแบบการเลี้ยงไก่เบตงของเกษตรกรในจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส. วารสารและส่งเสริมวิชาการเกษตร ฉบับพิเศษ, 35(2), 872-878.

อิทธิพร แก้วเพ็ง รสกมล หมูดหยี ปิยะนันท์ นวลหนูปล้อง และนัทวุฒิ รังสี. 2562. การพัฒนาผลิตภัณฑ์ไก่เบตงตุ๋นสมุนไพร. วารสารวิชชา ปีที่ 38 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม 2562) หน้า 80-92.